HABABAM SINIFI
SINIFTA KALDI
Rıfat Ilgaz

çınar yayınları

Rıfat Ilgaz
HABABAM SINIFI SINIFTA KALDI

HABABAM SINIFI SINIFTA KALDI

Oyun

Rıfat Ilgaz

6. Basım
Mart 1990

ÇINAR YAYINLARI

Prof. Kâzım İsmail Gürkan Cad.
Hamam Sk. Yavuz Han 2/II
Cağaloğlu - İSTANBUL
Tel: 512 23 59

Bu kitabın yayın hakları
ÇINAR YAYINLARI'na aittir.

Baskı: **Teknografik Matbaacılık San. A.Ş.**
Kapak baskı: **Orhan Ofset**
Kapak: **Turhan Selçuk**

Rıfat Ilgaz

HABABAM SINIFI SINIFTA KALDI

çınar yayınları

KİŞİLER

TULUM HAYRİ
KALEM ŞAKIR
REFÜZE EKREM
İNEK ŞABAN
GÜDÜK NECMİ
ÇIYAN SADİ
MÜDÜR
KEL MAHMUT
VAKVAK RIZA
MÜFETTİŞ
HAFİZE ANA
BADİ EKREM
OYA OYLUM (OFELYA)

BİRİNCİ BÖLÜM

TABLO I

(Yerde güreş minderi... Hababam sınıfı ısınmak için itişip kakışmaktadır. Karşı pencereden Macide Abla zaman zaman çocuklara bakmaktadır. Hava soğuktur. Çatılarda kar görünür.)

TULUM HAYRİ — Haydi arkadaşlar hizaya, nerdeyse yeni öğretmenimiz gelecek. Haydi Çıyan Sadi, koş fırla!...

GÜDÜK NECMİ — Dur ulan, fırlama!...

TULUM HAYRİ — Güdük Necmi, Kalem Şakir, Refüze Ekrem, İnek Şaban!... Şaban!... Nereye gitti bu inek?... Ulan İneeek!...

İNEK ŞABAN — Hop abiii!... (Pantolonunu iliklleyerek gelir.)

TULUM HAYRİ — Nerdesin ulan! Bir saattir ramazan davulu gibi gümleyip duruyorum burda!...

İNEK ŞABAN — Oraya gittim Abi!...

TULUM HAYRİ — Haydi, iyi ettin, geç yerine!...

REFÜZE EKREM — Ulan ne güzeldi bu ders be, sene başından beri yatıyorduk...

GÜDÜK NECMİ — Ulan inek, bakıyorum daha şimdiden başladın kuyruğu titretmeğe!...

REFÜZE EKREM — Çocuklar bu Hoca Mersin'den geldiğine göre, bugün kıkırdamazsa bir daha kıkırdamaz.

GÜDÜK NECMI — Çocuklar, Macide Abla çıktı cama...

SINIF — Macide Ablaaa!... (karambol)

TULUM HAYRİ — Yeni öğretmeni Kel Mahmut takdim edecek, bakıyorum hiç iplediğiniz yok Kel Mahmut'u...

KALEM ŞAKİR — Tulum, iplemenin ısınmaya faydası var mı?

REFÜZE EKREM — Donuyorum be!...

TULUM HAYRİ — Önce hizaya geçin sonra donarsınız! Çocuklar Kel Mahmut geliyor!.. (Herkes hizaya girer.)

KEL MAHMUT — (Girer) Çocuklar nihayet bir jimnastik hocasına kavuştunuz. Hem de sportmen bir sınıfın takdir edeceği değerli bir öğretmen! Size Japon güreşi gösterecekmiş, daha ilk derste!

GÜDÜK NECMİ — Bizim Türk güreşine ne olmuş Hocam?

KEL MAHMUT — Daha ne olsun! Sizin gibi miskinlerin elinde kaldı!

KALEM ŞAKİR — Hocam, Jimnastikhaneye gidelim de orda göstersin! Donuyoruz!

KEL MAHMUT — Olmaz. Jimnastikhanenin camlarını daha yeni taktırdım. İkinci bir teftişe kadar yerinde dursun hiç olmazsa!... Şimdi öğretmeniniz gelir, sizi koşturur, ısınırsınız! İşte yeni jimnastik öğretmeniniz Ekrem Zincirkıran!...

BADİ EKREM — Günaydın çocuklar!...

SINIF — Günaydın hocam... (Karambol)

REFÜZE EKREM — Hava sıcak değil mi hocam?

KALEM ŞAKİR — Çok sıcak, çoook!...

BADİ EKREM — Bok sıcak!...

İNEK ŞABAN — Terbiyesiz aynı zamanda!...

TULUM HAYRİ — Bu kazakla terlemiyor musun Hocam?

BADİ EKREM — Mersin'den geliyorum. Ne de olsa iklim değişikliği.

TULUM HAYRİ — Jimnastikhaneye gidelim. Oranın iklimi, Mersin iklimi tıpatıp!

BADİ EKREM — **(Düdük çalar)** Geç yerine! Bırakın zırzırı, dırdırı. Üşümeyi de bırakın. Ben de bıraktım. **(Titrer)** Çok değerli bir Müdürünüz var doğrusu. Konuştum kendileriyle...

REFÜZE EKREM — Yağcıya benziyor.

GÜDÜK NECMİ — Yağ satarım, bal satarım!...

BADİ EKREM — Judo diye bir şey işittiniz mi hiç?...

KALEM ŞAKİR — İşittik Hocam, Japon güreşiymiş!

BADİ EKREM — Önce ne işe yaradığını göstereyim size. Bu Japon güreşi sayesinde bana dokunanları, parmağımın ucuyla dokunur dokunmaz pestil gibi sereceğim yere...

(Macide Abla pencerede güler.)

GÜDÜK NECMİ — Çocuklar Macide Abla gülüyor...

(Sınıf, Macide Abla'nın penceresinin önünde toplanır.)

BADİ EKREM — Geç yerine!... **(Güdük Necmi'ye)** Sen pek inanmışa benzemiyorsun bu oyuna, yani bu Japon oyununa...

GÜDÜK NECMİ — İnanıyorum Hocam, nasıl

inanmam! İkinci Dünya Savaşında ne oyunlar oynadılar, bu Japon'lar Amerikalı'lara... Ah, ne oyunlar!...

BADİ EKREM — Öyleyse bana inanmıyorsun! Sıkı bir yumruk patlat bakayım!...

GÜDÜK NECMİ — Yapamam Hocam, nasıl vururum ben size? Saygım büyüktür hocalarıma. Elim taş olur!...

BADİ EKREM — Uzatma da patlat bakayım, hadi! Hah!... **(Yumruğunu kaldırırken tuttuğu gibi tepetaklak atmıştır.)** İnandın mı şimdi?

GÜDÜK NECMİ — Ben inandım ama bizim Hayri'yi bilmem...

BADİ EKREM — Hayri kim?

TULUM HAYRİ — Ben! **(Bir adım atar)**

BADİ EKREM — Neyse geç yerine sen! Var mı başka inanmayan, daha doğrusu bir gönüllü? **(İnek Şaban'ı iterler).** Aferin ben bayılırım gönüllülere...

İNEK ŞABAN — Beni ittiler Hocam!...

BADİ EKREM — Haydi patlat bakayım

İNEK ŞABAN — Ben bir tane patlatırsam...

BADİ EKREM — Ne olur sen bir tane patlatırsan?

İNEK ŞABAN — Gözlüğüm kırılır.

BADİ EKREM — Ver gözlüğünü bir arkadaşına!

İNEK ŞABAN — Benim gözüm miyop Hocam...

BADİ EKREM — Miyoplar da judo yapabilirler, haydi patlat, hop!... **(Patlatırken Şaban'ın kolunu kavrar.)**

İNEK ŞABAN — Aaaah!... **(Isırır.)**

BADİ EKREM — Ah!... Isırmak yok, faul, faul!... Bir daha yapacağım, geç bakalım!... **(Tekrarlarken Müdür karşıdan görünür.)** Haydi hop, durma!

(Karambol... İnek Şaban yanlışlıkla Müdüre bir yumruk atar.)

MÜDÜR — Ne oluyor be? Salak herif!...

İNEK ŞABAN — Affedersin Hocam!... Gözlüğüm...

MÜDÜR — Geç yerine haydi!... Ne oluyor Ekrem Bey, nedir bu kargaşa?...

BADİ EKREM — Emirlerinizi yerine getiriyordum efendim, judo yapıyorduk...

MÜDÜR — Ha... Judo... Nasıl buldunuz sınıfı?...

BADİ EKREM — Çok sahipsiz kalmış efendim, fakat çalışacağız, disiplin sıfır...

MÜDÜR — Bu sınıf biraz öyledir. Şimdi bana biraz müsaade! Bana bakın! Bugünlerde okulda müfettiş olduğunu biliyorsunuz herhalde...

GÜDÜK NECMİ — Hayret!... Yemeklerde hiç değişiklik yok... Hep fasulya, pilav!

MÜDÜR — Sizin teftişiniz demek benim teftişim demektir. Yani idarenin... Hepinizden kolalı gömlek, kravat, ve de ütülü pantolon istiyorum!...

GÜDÜK NECMİ — Kimden?

REFÜZE EKREM — Biz de isteriz!...

MÜDÜR — En ufak bir falsonuzu görürsem kapatırım revire, bir hafta katıksız hapis, anlaşıldı mı? (İnek Şaban'a) Sen de gözünü aç be, az kaldı miğdemi çıkaracaktın... Çocuklar, ben Ekrem Beyi Mersin'den tanırım, kendişi çok değerli bir öğretmendir... Onun dersinde çıt istemiyorum...

ÇIYAN SADİ — Emredersiniz efendim... Çıt yok!

MÜDÜR — Ooo!... Nasılsınız bakiim Sadi Bey oğlum?...

ÇIYAN SADİ — Sağolun efendim, sağlığınıza duacıyım! Şey... Ben bu hafta izinli çıkmak istiyordum da... Teyzemlere!...

MÜDÜR — Nasıl Teyzen? İyi mi teyzen?... Babandan haber var mı çocuğum?...

ÇIYAN ŞADİ — Var efendim. Size de selâmları var.

MÜDÜR — Mektup yazarsan selâm yaz evlâdım, geç yerine çocuğum geç!... (Sert) Anlaşıldı mı!... Yarın çakı gibi bir sınıf istiyorum. Yoksa külâhları değişiriz...

GÜDÜK NECMİ — Aaa!... Külah dediniz de Kasketleri almadık daha Hocam! Kapıcı kasketi olmayanı bırakmıyor da...

MÜDÜR — Geç ulan yerine! Geç!... Lafa bak be, kapıcı kasketi olmayanı bırakmıyormuş... Ulan teftiş kapalı yerde yapılacak... Kapalı yerde kasket giyildiği nerde görülmüştür be?... O kadar! Hadi bakalım derse devam teyzene de benden çok selâm!... Çalışın Ekrem Bey, çalışın!

BADİ EKREM — Anladın mı bu judonun nasıl yapıldığını, gözlüklü?

İNEK ŞABAN — Ben anladım ama Hayri'yi bilmem!

BADİ EKREM — Hayri kim?

TULUM HAYRİ — Ben... (Bir adım ileri çıkar.)

BADİ EKREM — Neyse sen geç yerine! Beğenmedim sizi, böyle sınıf olmaz, böyle başıbozuk sınıf olmaz. Koskoca bir Müdür geliyor, gidiyor da toplanmıyorsunuz. Hazırola geçmiyorsunuz yani... Put gibi olacaksınız!

GÜDÜK NECMİ — Komut verseydiniz hemen put olurduk!

BADİ EKREM — Süs ulan! Ben uzatmalı jandarma çavuşu değilim, boyuna komut verecek! Kendiliğinizden toplanacaksınız. Şu hale bak, böyle sınıf nerde görülmüştür! Kimi gözlüklü, kimi uzun, kimi kısa... Kimi sıska... Spor yapın, spor!

TULUM HAYRİ — Vallahi Hocam, yapmasına yapıyoruz da...

BADİ EKREM — Yaptığın belli... Spor yapan ada-

ma bakın! Bir de bana bakın!... Bak!... Bak!... **(Pazularını gösterir.)**

SINIF — O!... Maşallah, maşallah!...

BADİ EKREM — Ben bu vücudu spora borçluyum, spora...

SINIF — Hadi!... Vay anasını! Ne vüçut be! Maşallah...

BADİ EKREM — Rekorlarım var benim...

SINIF — A!... A, A, A,!...

İNEK ŞABAN — Nerde?... Hani?

BADİ EKREM — Maraton ikinciliği bende! Birinciliği de bende... Judo birinciliği bende!...

TULUM HAYRİ — Cirit atma?...

BADİ EKREM — Birinciliği bende!...

SINIF — Bravo Hocam!...

KALEM ŞAKİR — Gülle atma?...

GÜDÜK NECMİ — Bu tarafa atmaaa!...

BADİ EKREM — Birinciliği bende!...

SINIF — Bravo Hocam!...

GÜDÜK NECMİ — Martin atma?...

BADİ EKREM — Birinciliği bende...

SINIF — Bravo Debreli!...

BADİ EKREM — Dünya boks şampiyonluğu...

SINIF — Hoooop!

BADİ EKREM — Ne oldu?

İNEK ŞABAN — İnecek var!...

BADİ EKREM — Dünya boks şampiyonluğu şeyde canım!... **(Çocuklar yeni şampiyonun adını söylerler.)** Bu vücut sayesinde ilâhlar gibi omuzlarda taşındım ben!

REFÜZE EKREM — Omuzlayın, şu ilâhı arkadaşlar!...

TULUM HAYRİ — Haydi omuzlayın... Hoop!..

KALEM ŞAKİR — Isınırız hiç olmazsa.

SINIF — (Badi Ekrem'i omuzlarlar.) Biz Hababam sınıfıyız, hababam!... (Bir iki tur atarlar. Marş bitince minderin üzerine atarlar.)

BADI EKREM — (Kalkar.) Geç yerine!... Nerde kalmıştık?...

TULUM HAYRİ — Minderde Hocam!...

BADİ EKREM — Jimnastik demek metod demektir. Jimnastik demek eğitim demektir. Eğitim iki kısma ayrılır. Ruh eğitimi, beden eğitimi...

GÜDÜK NECMİ — Onlar kaça ayrılır Hocam...

BADİ EKREM — Onlar da... Sus ulan, onlar bir bütündür... Birbirlerinden ayrılmazlar... Ben beden mühendisi olduğum kadar, ruh mühendisiyimdir de. Aynı zamanda...

GÜDÜK NECMİ — Biz de kaldırım mühendisiyiz, aynı zamanda...

BADİ EKREM — Kaç kilosun sen?

TULUM HAYRİ — 90 falan...

GÜDÜK NECMİ — Falanıyla 100...

BADİ EKREM — Ben de 60 filan...

GÜDÜK NECMİ — Filanını düş, 30...

BADİ EKREM — Çocuklar şimdi 60 kilonun 90 kiloyu ne hale sokacağını gözlerinizle göreceksiniz.. (Hayri'ye) Çık!...

TULUM HAYRİ — Aman Hocam!...

BADİ EKREM — Çık diyorum!

TULUM HAYRİ — Onlar bilirler

GÜDÜK NECMİ — Acıyın, Hayri'ye Hocam, kıymayın!

BADİ EKREM — Bu bok çuvalı işkembenin bir işe yaramadığını göstereceğim size! Görecek ve anlayacaksınız judoyu!...

BADİ EKREM — Çık! Bir çarparım, bir de yer çarpar seni ha... Şimdi sıkı bir yumruk sallayacaksın!...

TULUM HAYRİ — Aman Hocam bağışlayın, affedin, yapamam...

BADİ EKREM — Amanı zamanı yok... Sallayacaksın yumruğu! Sallar sallamaz da havada bir parende atıp yerde bulacaksın kendini! Anladın mı ne yapacağım?...

TULUM HAYRİ — Anladım! Peki!...

GÜDÜK NECMİ — Sakın boynu altında kalmasın!

BADİ EKREM — Sus! Onu da ben mi düşüneceğim! Korusun kendini... Hadi!... Hah!... **(Hayri çocukların yardımıyla takla atar. Sırt üstü gider. Badi Ekrem karnına basar.)** Bu ne bu?

TULUM HAYRİ — Eşofman!...

BADİ EKREM — O değil, altındaki?

TULUM HAYRİ — Miğde...

BADİ EKREM — Miğde değil, işkembe, işkembe. Şu hale bakın! Tulum!

GÜDÜK NECMİ — Adı üstünde Hocam...

BADİ EKREM — Bir daha! Tekrar! **(Sınıfa)** Çök!... **(Hayri'ye)** Bu çuvala dönmüş vücudun cezasını çekeceksin! Patlat bakayım!...

TULUM HAYRİ — Eh! Siz bilirsiniz Hocam!...

BADİ EKREM — Hadi... Hop!...

SINIF — Güm!...

(Hayri solaktır. Ondan sağ yumruk bekleyen Badi Ekrem bir yumrukta tepetaklak gider.)

GÜDÜK NECMİ — Vay zincir kıran Badi Ekrem vay!... Bizim Tulum'un solak olduğunu bilmiyordu. Bir, iki, üç, dört, beş!...

REFÜZE EKREM — Yorma kendini gitti keleş!

GÜDÜK NECMİ — 6, 7, 8, 9, 10 nakavt!...

SINIF — Hay!...! Hay!... Hay!... Ri!... Ri!... Ri!... Tulum!... Tulum!... Hayri!...

KEL MAHMUT — **(Girer.)** Ne oluyor?... Nedir bu

vaziyet?... Bir dakikanızı rica edeceğim Ekrem Bey... Çocuklar biliyorsunuz... Bu adam neden yatıyor minderde?

TULUM HAYRİ — Öğretmenimiz mi?... Bize judo gösteriyordu da... Yani Japon oyunu...

KEL MAHMUT — Ha... Siz de ona bir oyun oynamışa benziyorsunuz... Neyse. Biliyorsunuz, okulda müfettiş var. Kıyafet teftişi var... Kravatlarınız var değil mi?...

KALEM ŞAKİR — Vardı var olmasına ama... Müdür bey kravatı takacak gömleği unuttu...

REFÜZE EKREM — İki gömlek yerine bir kravat verdi bize yani...

KEL MAHMUT — Canım kız lisesinin önünde giydiğiniz gömleklerle idare edersiniz siz de...

KALEM ŞAKİR — Eskidi onlar Hocam. Toz almak için Hafize anaya versek kafamıza fırlatır bizim!

KEL MAHMUT — Ne dersin Şaban, bunların gömleği yok mu?...

İNEK ŞABAN — Var biraz...

KEL MAHMUT — Hadi canım, gömleğin de birazı mı olur?..

İNEK ŞABAN — Kalem'inkinin sol kolu yok, Hayri'nin gömleğinin de eteği...

KEL MAHMUT — Neden?...

İNEK ŞABAN — Yaka yaptılar...

GÜDÜK NECMİ — O yakalar da eskidi Hocam...

KEL MAHMUT — Siz isterseniz yaratırsınız...

KALEM ŞAKİR — Başüstüne yaratalım Hocam...

KEL MAHMUT — Fazla lâf istemez. Yarın kolalı gömlek istiyorum. Saçlar kesilecek ayakkabılar boyanacak, pantolonlar yatak ütüsü... Müdür beyin verdiği kravatları takarsınız. Şu fakiri de revire götürün de orda istirahat etsin!

TULUM HAYRİ — Haydi tahtırevan ekibi, iş başına... Anlaşıldı sayın Hocamız Ekrem Zincirkıranın, neden omuzlardan inmediği... İlâhlar gibi... Böyle, spor ilâhları gibi...

(Mehter Marşı ile sahneden çıkarlar.)

TABLO : II

(Sınıf... Kara tahta... Sıralar... Kürsü... Soba... Müdürle Müfettiş sınıfa girer. İnek Şaban ders çalışmaktadır.)

MÜDÜR — Buyurun, sayın Müfettişim! Burası D şubesi. Ben bunlara 3 D'liler derim. Talebeler de kendi aralarında Hababam sınıf deyip geçerler. Bu okulun en azgın ve de aile terbiyesi görmemiş çocukları bu sınıftadır...

MÜFETTİŞ — Teneffüste ders çalışan bu öğrenci de bu sınıfta değil mi?...

MÜDÜR — Evet efendim. Ama bu talebeyi bir türlü kendilerine uyduramadılar...

MÜFETTİŞ — Hangi derse çalışıyorsun bakiim?...

İNEK ŞABAN — Vak Vak Bey'in dersine...

MÜFETTİŞ — Ne demek Vakvak Bey?

MÜDÜR — Arzetmiştim efendim! Demek bunu da kendilerine uydurmuşlar...

İNEK ŞABAN — Affedersiniz efendim şey diyecektim. Coğrafya'ya çalışıyordum da... Vakvak Rıza Bey.

MÜDÜR — Muhterem efendim benim dersim olduğu zaman mutlaka Edebiyat çalışırlar. Öyle değil mi Şaban?

İNEK ŞABAN — Evet efendim, yalnız Edebiyat çalışınız.

MÜDÜR — Sayın Müfettişim ben bu okulun başına bizzat Emniyet Müdürlüğünden geldiğim için okulda sıkı bir disiplin ve otorite kurmuş bulunuyorum.

MÜFETTİŞ — Tebrik ederim Müdür bey, (Şaban'a) çalışmana bak yavrum. (Dolaşır.) Derli-toplu bir sınıf. Yalnız tahta karalanmış... (Okur.) Biz et yiyenlerden miyiz, ot yiyenlerden mi? Hayır makarna yiyenlerden!

MÜDÜR — Vay Eş... Eşyaları kirletmeye utanmıyor musunuz çocuğum?...

İNEK ŞABAN — Ben kirletmedim ki Hocam!

MÜFETTİŞ — Bu soba yanmıyor galiba?

MÜDÜR — Efendim bu kış kömürümüz biraz erkencene bitti de... Mamafih odun yaktırıyorum. Malûmaliniz... Odun, kömür kadar dayanıklı olmuyorsa da...

MÜFETTİŞ — Bu sınıfa Coğrafya'ya kim geliyordu?

MÜDÜR — Rıza Bey!

MÜFETTİŞ — Rıza Bey Teftiş programında böyle bir isim yok...

MÜDÜR — Efendim Rıza Beyin dersine müfettişler pek uğramazlar. Kendisi biraz şeycenedir de... Aslını ararsanız bu hocayı ben de pek tutmam.

MÜFETTİŞ — İyi öğretemiyor mu?

MÜDÜR — Hayır, mesele o değil. Çocukları tepesine çıkartıyor. Talebeler ondan çekinip o hocanın dersine çalışırlar mı?... Bence ilk şart disiplin ve otorite...

MÜFETTİŞ — Haklısınız Müdür Bey, Rıza Bey dediniz değil mi?...

MÜDÜR — Evet efendim...

MÜFETTİŞ — Rıza Bey... (Defterine not eder.) İyi günler yavrum!

İNEK ŞABAN — Güle güle!

MÜDÜR — İnekkkk!...

(Çıkarlar... Çocuklar Hababam sınıfı şarkısını söyleyerek girerler. Ellerinde birer elma...)

GÜDÜK NECMİ — Ooo!... Şaban kardeşimiz de makinaları tam yol fayrap etmiş. Güldür güldür ezber yapıyor...

TULUM HAYRİ — Durup dururken İnek demezler ya adama...

KALEM ŞAKİR — Dokunmayın çocuğa be elinizdekileri zıkkımlanmaya bakın!

İNEK ŞABAN — Dokunmayın bana be! Elinizdekileri zıkkımlanmaya bakın! **(Kuşkulanır.)** Ne yiyorsun be Güdük?

GÜDÜK NECMİ — Kör müsün be, Adem Babanın yediği haltı yiyorum!

KALEM ŞAKİR — Bana kalırsa Adem baba elma yerine ayva yemiş, senin gibi...

İNEK ŞABAN — Benim gibi mi dedin? Sen bir diş versene ulan!

GÜDÜK NECMİ — Sen şimdiye kadar yediklerinden koklattın mı? Hadi aşağı kapıya!

KALEM ŞAKİR — Aldırma sen, o mıhsıçtıya, Şaban'cığım! Gel, al benim elmamdan bir diş, babanın malı gibi ye!...

İNEK ŞABAN — Sağol Kalem Abi!...

(İnek Şaban arka arkaya ısırır.)

İNEK ŞABAN — E... arkadaşlar bu elmalar hangi bahçenin mahsulü, söyleyin de öğrenelim!

GÜDÜK NECMİ — Öğrenirsen midende ekşime yapar sonra!

İNEK ŞABAN — Bunlar ekşi elma değil ki...

REFÜZE EKREM — Şaban'cığım nereye çalışıyorsun?...

İNEK ŞABAN — Hollanda'ya.

REFÜZE EKREM — Ha... Nesi meşhur şu Hollanda'nın?

İNEK ŞABAN — Lâle bahçeleri... Yel değirmenleri... Peyniri... Tahta papuçları... Sarışın kızları...

REFÜZE EKREM — Başka başka?...

İNEK ŞABAN — (Öfkeli) İneği!

REFÜZE EKREM — Hah! İşte bu elmalar da Hollanda malı...

İNEK ŞABAN — Sahi mi?... Kokusu da hiç yabancı değil. Sahi ulan nerden bu elmalar? Ulan yoksa... Yoksa benim dolabımdan mı?... (Koşarak çıkar.)

TULUM HAYRİ — Ulan ne vardı İnek'i kuşkulandıracak...

GÜDÜK NECMİ — Nasıl olsa kuşkulanacaktı. Şapur şupur elma yiyoruz herifin karşısında... İnek dediysek bu kadar da inek değil ya bu adam...

TULUM HAYRİ — Gider mi Müdüre acaba?

REFÜZE EKREM — Önce doğru dolabın başına...

KALEM ŞAKİR — Hayri böyle Mümessillik olmaz arkadaş. 20. Yüzyılda odun sobası istemiyoruz biz. Hem de odunu olmayan bir odun sobası...

REFÜZE EKREM — (Sıranın üstüne çıkar.) Arkadaşlar biz halka dönük eğitim, arkası bize dönük soba ve bol miktarda odun istiyoruz.

TULUM HAYRİ — İn ordan... Sen kimsin, bunları istemek kim!

GÜDÜK NECMİ — İn diyorum. Biz arkası bize dönük soba değil, yüzü bize gülen kalorifer istiyoruz! İn aşağı bakalım! Odun meselesine gelince... Bu kadar odunu bol memlekette, odun istemek bozgunculuk değil de, nedir?

KALEM ŞAKİR — İn ulan bozguncu!

REFÜZE EKREM — Her çıkışın bir inişi vardır. **(İner.)**

TULUM HAYRİ — Arkadaşlar öğretmenler odasından yürüttüğüm odunları bu kadar çabuk yakıp, bitirmeseydiniz... Yani idareden yürüttüklerimi idare etseydiniz.

İNEK ŞABAN — **(Hışımla girer.)** Ulan kim açtı benim dolabımı?... Kim aldı torbamı?...

REFÜZE EKREM — Torba mı, ne torbası?

İNEK ŞABAN — Elma torbası!

REFÜZE EKREM — Ne, dolabında bir torba elma vardı da bizden sakladın ha?

TULUM HAYRİ — Bu kadar zamandır kahrını çekerim, bir defacık olsun al Hayri Abicim, şu elmayı ye dedin mi?...

İNEK ŞABAN — Benim değildi ki elmalar...

TULUM HAYRİ — Ulan madem senin değildi de ne arıyor elalemin elması senin dolabında?...

İNEK ŞABAN — Vallahi benim değildi, Müdüründü...

KALEM ŞAKİR — Ne? Müdüründü ha?

GÜDÜK NECMİ — Vay yağcı vay!...

İNEK ŞABAN — Yağcılık olsun diye değil. Babam onları şey etmiş... Göndermiş Müdür Bey onları şey yapsın diye!

GÜDÜK NECMİ — Eee, Şaban'cığım, biz de onları şey yaptık işte!

İNEK ŞABAN — Pis herif ne cevap vereceğim Müdüre şimdi ben!...

TULUM HAYRİ — Geç ulan yerine! Nerdeyse Vakvak gelecek... Bana bak, sen de hem herifin elmalarını yersin hem de herifi çıldırtacak mısın ulan?... **(Vurur.)**

GÜDÜK NECMİ — Ne vuruyorsun be?... Mümessil olmasaydın sorardım sana!...

TULUM HAYRİ — Affedersin, özür dilerim! Arkadaşlar, güvenilir kaynaklardan edindiğim bilgilere göre sağır Vakvak Rıza kulağı için Almanya'dan ilâç getirtmiş. Günde üç posta damlatıyormuş...

REFÜZE EKREM — Ya kulağının deliği açılırsa?

TULUM HAYRİ — Bakalım açıldı mı, açılmadı mı bu ders ufak bir deneyim var.

REFÜZE EKREM — Ne deneyi?

TULUM HAYRİ — Ufak bir kulak testi.

KALEM ŞAKİR — Ulan test, mest derken yazılıyâ kışkırtma Vakvak'ı.

REFÜZE EKREM — Yazılı tehlikelidir haaa!...

KALEM ŞAKİR — Kâğıtları kızına okutuyor, kız da veriyor sıfırı!

TULUM HAYRİ — Hadi ordan be, şimdiye kadar Vakvak'ın sınıfta adam bıraktığı görülmüş mü?

REFÜZE EKREM — Sağırdır, mağırdır ama altın gibi bir kalbi vardır Vakvak'ın.

GÜDÜK NECMİ — Bizim Tulum'un da altın gibi kalbi vardır ama 1,5 ayar. **(Elindeki elmanın koçanını kapıdan atar.)**

TULUM HAYRİ — Kalkın ayağa Vakvak Rıza geliyor!

VAKVAK RIZA — **(Elinde elma koçanı sınıfa girer. Bir elinde çantası, kolunda şemsiyesi, koltuğunun altında da minderi...)** Bunu kafama sen mi attın evlâdım? İnsan bunu yemeden atar ki bir şeye yarasın! **(Kürsüye geçer.)** Hayri bunun üzerinde birkaç diş kalmış, hangi eşşeğinse ver de teneffüste kemirsin!

GÜDÜK NECMİ — Eşek değil Hocam, İnek.

İNEK ŞABAN — Ulan alırım seni ayağımın altına... **(Güdük Necmi'nin üzerine atılır.)**

VAKVAK RIZA — Hişt!... Ne tepişiyorsunuz orada. Gözlüklü, kalk bakalım! Söyle çalıştın mı?...

İNEK ŞABAN — Çalıştım Hocam!

VAKVAK RIZA — Peki. Ne halt etmeye çalışmadın?...

İNEK ŞABAN — Çalıştım Hocam!...

VAKVAK RIZA — Bak gözümün içine baka baka çalışmadım diyor. Tepişmeye gelince canavar, ders çalışmaya gelince kuzu...

GÜDÜK NECMİ — Kuzu değil Hocam İnek. Arada 5 santim boynuz farkı var.

İNEK ŞABAN — Ulan ben sana! Dur ulan!... (Öğretmene sokulur.) Hocam şu Güdük'e bakar mısınız, bana hakaret ediyor...

VAKVAK RIZA — Aferin! Özür dilemen kabul edildi. Otur yerine! Haa... Haa... Bana bak gözlüklü! Dersin sonunda seni çekeceğim tahtaya, Hollanda'yı soracağım, bir bilemezsen... Cumudiyelere çalışacaktınız değil mi?...

KALEM ŞAKİR — İyi adam ama şu eski kafalılığına tutuluyorum arkadaş... Çalışacaktık ama kitapta Cumudiye bulamadık...

VAKVAK RIZA — Ne diyor bu Efendi, Hayri?

TULUM HAYRİ — Kitapta Cumudiye yok diyor.

VAKVAK RIZA — Ya ne varmış ya?

KALEM ŞAKİR — Buzul var, buzul!...

TULUM HAYRİ — Buzul varmış!

VAKVAK RIZA — Ben buzul muzul bilmem ben cumudiye bilirim işte o kadar...

KALEM ŞAKİR — Evet Hocam! Sen buzul bilmezsin, Cumudiye bilirsin ama kaldı mı senin bildiklerin kitaplarda. Vilâyetlerimiz arasında Selânik'le Manastır'ı da bilirdin, ne oldu? Halep'le Şam nerde, Bağdat'la Basra nereye gitti? Hayfa gitti, Yafa gitti...

VAKVAK RIZA — Aferin güzel konuştu... Ne dedi bu efendi Hayrettin?

TULUM HAYRİ — Hocam, Yafa portakalı gitti yerine Vaşington portakalı geldi diyor.

VAKVAK RIZA — Öyle mi diyor. Ukala, kalk bakiim tahtaya. Anlat Cumudiyeleri de görelim...

KALEM ŞAKIR — Anlatırsam görecekmiş. Doğru! Kulak yok ki işitsin! Anlatayım Hocam. Cumudiyeler, yani buzullar... **(Pantomimle kar yağışını, donları, çığları, onların kayışlarını anlatır uzun uzun.)**

VAKVAK — Sana ikinci suali sormuyorum evlâdım! Maşallah! Söyle bakayım numaranı!

KALEM ŞAKİR — 245 Hocam!...

VAKVAK RIZA — 317 317... Senin numaran yok defterde...

KALEM ŞAKİR — **(Ağız hareketiyle sessiz)** Hocam iki yüz kırk beş...

VAKVAK RIZA — 245... Şakir... Ulan eşşek kadar adamsın! Daha bir numaranı ezberleyemedin be! Kırdım notunu. Notunu kırdım... 9!

KALEM ŞAKİR — Sağol! Allah devlete, millete ve de bütün küt sağırların kulaklarına zeval vermesin!...

TULUM HAYRİ — Ulan sen de bana Hocadan, eşşek lâfını işittirdin ya. Sana elmanın koçanını teneffüste yedirmezsem bana da adam demesinler. **(Vurur.)**

GÜDÜK NECMİ — Müessil olmasan sorardım sana ama...

VAKVAK RIZA — Hişt!... Ne oluyor!... Ne diyor bu Bücür, Hayrettin?

TULUM HAYRİ — Hocam dersinize çok çalışmış, kalkmak için hır çıkarıyor!

VAKVAK RIZA — Kalk bakalım benim çalışkan evlâdım, kalk da göster bilgini!

TULUM HAYRİ — Kalk da biraz şakı bülbüller gibi.

VAKVAK RIZA — Anlat bakalım evlâdım, Şimali Afrika'yı!

GÜDÜK NECMİ — Anlatayım Hocam! Şimal demek, kuzey demektir.

KALEM ŞAKİR — Aferin ulan Güdük, kültürün bu kadarı da fazla!

GÜDÜK NECMİ — Afrika da... Fransa, Belçika, Hollanda hattâ Amerika demektir...

TULUM HAYRİ — Bırak ulan siyaseti. Adam gibi anlat!

VAKVAK RIZA — Sus Hayrettin, şaşırtma çocuğu! Mısır'ı anlat sen evlâdım!

GÜDÜK NECMİ — Mısır üç kısımdır.

TULUM HAYRİ — Kuru Mısır! Sütlü Mısır! Darı Mısır!

GÜDÜK NECMİ — Aşağı Mısır, orta Mısır, yukarı Mısır. Mısır demek Nil nehri demektir. Mısır'lılar Nil nehrini karşıdan karşıya geçmek için tuluma binerler. Tuluma binmek için önce şişirirler. Şişirmek için de adamakıllı üflerler... Tulum şişince üzerine bindikleri gibi doğru karşıya geçerler.

TULUM HAYRİ — Kes ulan yoksa gösteririm tulumu!

GÜDÜK NECMİ — Mısır kraliçesi Kleopatra ile sevgilisi Romalı Antuan'ın tulum sefaları hâlâ dillere destandır. Sabaha kadar tulum üzerinde neşelerini bulurlarmış...

TULUM HAYRİ — Attım ulan seni sınıfın futbol takımından!

VAKVAK RIZA — Bana bak gözlüklü! Arkadaşın ders anlatıyor, kapat çeneni de dinle!

GÜDÜK NECMİ — Nil nehrini en kolay geçen Musa Peygamber olmuştur. Asasını şöyle bir salladığı gibi, Nil'e asma köprü kurmuştur. Nil üzerinde bedava köprüyü bulan Yahudiler de karşıya koşa koşa geçmişlerdir. Sonra Nasır gelerek asma köprünün üzümlerini yolmak istemiş ve bu yüzden Moşe Dayan'la aralarında Afrika kupa galipleri turnuvası başlamıştır... Şimdi top Nasır'da, soldan çalımlayarak İsrail 18'ine girdi. 18 mi 17,5 mu diye pazarlığa tutuştular. For oynayan Hüseyin, gene faul yaptı. Hakem oyundan çıkarmak istedi. Hüseyin çıkmam, dedi. Hüseyin çıkmayınca hakem kulağından tutup attı. Nasır öfkelendi, topu ıskalayınca Nikson'dan pas alan Moşe Dayan bir dayandı, Mısır kalesine: Goool!

VAKVAK RIZA — Bitti mi evlâdım?

GÜDÜK NECMİ — Bitti Hocam maç!

VAKVAK RIZA — Yani son?...

GÜDÜK NECMİ — Son...

VAKVAK RIZA — On! Göster numaranı defterde. **(Gösterir.)** On, aferin! Yani çocuk hiç durmadan anlattı. Çok iyi çalışmış değil mi Hayrettin? **(Tulum Hayri, kurulu çalar saate dokunur.)** Zil mi çalıyor?... **(Dinler.)**

SINIF — Zil çaldı...

VAKVAK RIZA — Duydum!... Zilin çaldığını duydum! Helâl olsun şu Alaman gâvuruna verdiğim paralar!... İlâçlar iyi geldi, hemen iki şişe daha getireyim. Bana bak gözlüklü sen de elimden kurtulduğunu sanma gelecek ders ilk seni çekeceğim tahtaya! Hollanda'yı soracağım, bir bilemezsen basarım 5'i!... Hadi bana eyvallah!...

SINIF — Güle güle Hocam. **(Çıkar. Karambol. Az sonra öğretmen Kel Mahmut'la döner.)**

VAKVAK RIZA — Şimdi siz zil çalmadı mı diyorsunuz Mahmut Bey?...

KEL MAHMUT — Çalmadı Hocam! Zilin çalmasına daha 20 dakika var...

VAKVAK RIZA — Ama ben zilin çaldığını duydum!

KEL MAHMUT — Çalmayan zili nasıl duyarsın Hocam?

VAKVAK RIZA — Kendi kulaklarımla duydum.

KEL MAHMUT — Bizim Hoca zil çalınca duymaz da çalmayınca duyar...

VAKVAK RIZA — Dinim Rabbena hakkı için duydum.

KEL MAHMUT — Hocam sakın yeni ilâçlar kulak çınlaması yapmasın?...

VAKVAK RIZA — 15 senedir şu okulda ilk defa zil sesi duyuyorum ona da çalmadı diyorlar...

KEL MAHMUT — Şu Hababam Sınıfı'nın insanın gözünü açtığını biliyordum ama kulağını açtığını da Hoca'dan duyuyorum...

SINIF — Aaa! Açarız evvel Allah... Burgu sokar gene açarız!

KEL MAHMUT — Kesin gürültüyü, oturun yerlerinize. Hocam, mektep müfettiş dolu!...

VAKVAK RIZA — Bilmükabele Mahmut Bey!

TULUM HAYRİ — (Kulağına) Hocam mektep müfettiş dolu diyor...

VAKVAK RIZA — Bana ne Müfettişten evlâdım, otur yerine!

REFÜZE EKREM — Bana bak şu vakvak'ı sevindirelim mi biraz?...

KALEM ŞAKİR — Ne yapacaksın?...

REFÜZE EKREM — Görürsün! Şimdi Tulum!...

TULUM HAYRİ — Hop!...

REFÜZE EKREM — Hocayı lâfa tutsana biraz...

TULUM HAYRİ — Ulan, mektep Müfettiş doluymuş. Bir halt etme sakın.

REFÜZE EKREM — Daha iyi ya!

TULUM HAYRİ — Hadi fırla bakalım!

(Refüze Ekrem gizlice çıkar.)

VAKVAK RIZA — Ne oluyor Hayrettin, neden kalktın ayağa?...

TULUM HAYRİ — Ama Hocam zil çalmıştı, hepimiz duyduk...

VAKVAK RIZA — Ha...

TULUM HAYRİ — Zil çalmıştı diyorum, hepimiz duyduk.

VAKVAK RIZA — Ama daha 20 dakika varmış zilin çalmasına.

TULUM HAYRİ — Çocuklar ben ne söylersem yüksek sesle tekrar edin **(Yavaştan)** Efendim... Elektrikçi zilleri tamir ediyordu.

SINIF — Elektrikçi zilleri tamir ediyordu.

VAKVAK RIZA — Elektrikçi... Denemek için çalmıştır.

TULUM HAYRİ — Denemek için çalmıştır.

SINIF — Denemek için çalmıştır!...

VAKVAK RIZA — Hayrettin ben senin ne dediğini duyuyorum...

TULUM HAYRİ — Bravo Hocam!

SINIF — Bravo Hocam!

VAKVAK — Duyuyorum da... Sen söyledikten biraz sonra duyuyorum.

TULUM HAYRİ — O da düzelir Hocam!

SINIF — O da düzelir Hocam!

VAKVAK RIZA — Bak gene öyle duydum. Aman aman geç duyayım da güç duymayayım. Otur evlâdım!

REFÜZE EKREM — (Müfettiş kılığında girer.) Günaydın! Oturun! Efendim Ankara'dan geliyorum. Ben Müfettiş...

VAKVAK RIZA — Hay Allah sesler gene gitti... Efendim?

REFÜZE EKREM — Ankara'dan geliyorum! Müfettiş Kâzım Kazıcı!

VAKVAK RIZA — Aman Kazıcı Bey! Müfettiş Bey buyurun! (Kalkar, yerini gösterir.)

REFÜZE EKREM — Ayakta kaldın Hocam!

VAKVAK RIZA — Aman ne beis var! Nereden teşrif efendim?

REFÜZE EKREM — Ankara'dan!

VAKVAK RIZA — Müfettiş olarak mı?

REFÜZE EKREM — Evet.

VAKVAK RIZA — Neyle teşrif ettiniz Beyefendi?

REFÜZE EKREM — Tayyareyle geldim, uçakla döneceğim.

VAKVAK RIZA — Efendim?

REFÜZE EKREM — Uçak... Uçak...

VAKVAK RIZA — Uçarak yani... (kulağına yapışır.) Ulan eşşoğlusu seni, bir uçururum seni füzeyle konacak yer bulamazsın... Sırana!... Sırana!... (Oturtur.) Ulan sizin babalarınız bu sıralarda Elif-be hecelerken biz bu kürsülerde ders veriyorduk... Ankara'dan geliyormuş!...

KALEM ŞAKİR — Helâl olsun Vakvak'a... Gene refüze etti bizim Refüze'yi...

TULUM HAYRİ — Kaçın kurasıdır o be! Yer mi böyle numaraları...

GÜDÜK NECMİ — Ben şimdi acısını çıkarırım ondan. Şimdi görürsün! (Bir enjektörle su sıkar. Vakvak Rıza şemsiyesini açar.)

VAKVAK RIZA — Yağmur mu yağıyor evlâdım?

GÜDÜK NECMİ — Hocam damı tamir ettirmemişler de su damlıyor.

VAKVAK RIZA — Ne diyor bu efendi, Hayrettin?

TULUM HAYRİ — Efendim damdan su sızıyormuş!

VAKVAK RIZA — Yani lâf aramızda şu Müdür de yemekhanede zeytinleri tek tek saydıracağına şu damı aktarsa ya... Bunlar da idareci Müdür işte!...

TULUM HAYRİ — (Kapı) Kapı çalınıyor. Herhalde Çıyan gelmiştir.

İNEK ŞABAN — Çıyan, Müdür'ün dersinde gelecek, bana kalırsa. Bu sefer gerçekten Müfettiş!

TULUM HAYRİ — Sen nerden biliyorsun Müfettişin geleceğini?

İNEK ŞABAN — Teneffüste gördüm, Vakvak Rıza'yı defterine yazdı.

TULUM HAYRİ — Eyvah, hepimiz de Şap Denizi'nde sefere çıktık. Oturan oturana!

REFÜZE EKREM — Kimi kaldırırsa yandı. Biz yandık, Vakvak da!

KALEM ŞAKİR — Aman yakmayalım Vakvak'ı!

VAKVAK RIZA — Ne oluyor evlâdım, ne kaynaşıyorsunuz?

TULUM HAYRİ — Efendim kapı çalınıyor.

VAKVAK RIZA — Ha? Keman mı çalınıyor?

TULUM HAYRİ — Kapı çalınıyor, kapı!...

VAKVAK RIZA — Gel!...

(Vurulur.)

VAKVAK RIZA — Gel!...

(Vurulur.)

VAKVAK RIZA — Allah Allah sağır mıdır nedir? Gel!... (Müfettiş girer.)

İNEK ŞABAN — Müfettiş!... İşte buydu!

MÜFETTİŞ — Efendim Ankara'dan geliyorum. Ben Müfettiş Aydın Toksöz!

VAKVAK — Ne diyor bu efendi, Hayrettin?

TULUM HAYRİ — **(Kalkar, kürsüye yaklaşır)** Efendim, Müfettiş!...

VAKVAK RIZA — Otur yerine Hayrettin!

TULUM HAYRİ — Yok efendim, bu sefer deminki gibi değil, Beyefendi gerçekten müfettiş!

VAKVAK RIZA — Hayrettin, otur yerine!...

MÜFETTİŞ — Efendim Ankara'dan geliyorum, teftiş için... Müdür Beyden öğrendim, uzun süredir teftiş görüp terfi etmemişsiniz.

VAKVAK RIZA — Oğlum, otur yerine!

MÜFETTİŞ — Hocam Ankara'dan teftiş için...

VAKVAK RIZA — Bana bak, demin de yutmadım, otur yerine...

MÜFETTİŞ — Anlatamadım galiba, dersinizi teftiş için Ankara'dan...

VAKVAK RIZA — Ulan ne yapışkan şeysin sen. Şimdi şemsiyeyi kafana yiyeceksin! Şaka bitti. Dersimize bakalım artık. Hadi kim çalıştıysa kalksın! **(Müfettiş, ister istemez İnek Şaban'ın yanına oturur.)**

KALEM ŞAKİR — Ben kalkayım, Hocam, çok çalıştım!

VAKVAK RIZA — Sen biraz evvel kalkıp 9 almadın mı?...

KALEM ŞAKİR — Bu sefer on almak istiyorum!

VAKVAK RIZA — Başka... Başka?...

GÜDÜK NECMİ — Ben kalkayım Hocam!

VAKVAK RIZA —Bücür, sen şimdi on almadın mı?

GÜDÜK NECMİ — Olsun! Bir daha kalkar, bir on daha alırım!

VAKVAK RIZA — Anlaşıldı, arkadaşlarını kurtarmağa çalışıyorsun! Aslanlar!...

KALEM ŞAKIR — Yok Hocam, arkadaşlarımın kurtarılmaya ihtiyaçları yok ki, hepsi su gibi biliyor Cografyayı. Ben kalkiim!

GÜDÜK NECMİ — Ben kalkiim!...

REFÜZE EKREM — Ben kalkiim!...

VAKVAK RIZA — Hişt!... Hişt!... Hişt!... Anlaşıldı! Çok çalışmışsınız Coğrafyaya! Şimdi kalkıp paçayı kurtaracaksınız sonra sene sonuna kadar ense... Ben de bunu yuttum. Ulan sizi elbet çalışmadığınız bir zaman yakalar kulağınızdan tuttuğum gibi... **(Müfettişe)** Bakıyorum sizin sıradan hiç ses seda çıkmıyor Beyefendi! Ulan müfettişçilik oynayacağına dersine çalışsana kerata! Şakir çekiştirme, basarım tokadı! **(Şaban'a)** Sen de zaten sınıfın gülü... İki gözlüklü tam birbirinizi bulmuşsunuz. **(Müfettiş)** Tembeller sırası, hadi tahtaya marş marş! **(Çocuklar parmak kaldırırlar.)**

MÜFETTİŞ — Hocam, izah etmiştim.

VAKVAK RIZA — Ne mıymıntı şeysin sen, tahtaya!... Hayrettin kıracağım bu parmağını!... Hadi bakalım sayın bay Müfettiş! Anlat Felemenk'i de görelim!...

MÜFETTİŞ — Vallahi Hocam, Felemenk'i okuyalı o kadar çok oldu ki, unutmuş olmam tabii değil mi?

VAKVAK RIZA — Şakir, kopya veriyorsun alacağım 9'u geri! Nesi meşhurdur Felemenk'in?

MÜFETTİŞ — Efendim Felemenk bir Batı Avrupa devletidir. Bol bol yel değirmenleri, lâle bahçeleri...

VAKVAK RIZA — Bak bak, bir halt biliyormuş gibi bir de gülüyor ha?...

MÜFETTİŞ — Futbolda çok ileri gitmişlerdir. En meşhur takımı Ajaks'tır, Avrupa Şampiyonu... **(Yerine geçmek ister.)**

VAKVAK RIZA — Kem... Kem... Küm... Küm!

Sene sonunda da gün!... Coğrafyanın c sinden haberin yok daha! Ulan ben sana otur demedim ki... Otur demeden oturmak yok!... Çekerim seni kapının arkasına tek ayağının üzerinde yarım saat bekletirim! Geç şöyle!... Sen anlat bakalım, azgın gözlüklü, Felemenk'i!

İNEK ŞABAN — Ama hocam siz hani bana şeyi çalış demiştiniz...

VAKVAK RIZA — Nesi meşhurdur Felemenk'in?

İNEK ŞABAN — Felemenk'in felemengi çok meşhurdur...

GÜDÜK NECMİ — İneği meşhurdur...

İNEK ŞABAN — Sus be!...

VAKVAK RIZA — Tarımı mı meşhurdur, sanayii mi?...

İNEK ŞABAN — Tarımı da meşhurdur, sanayii de...

GÜDÜK NECMİ — Devam et işte, inek, süt, peynir...

İNEK ŞABAN — Hocam şu Güdük'e bakar mısın?

VAKVAK RIZA — Ben sana Felemenk'i çalış demedim mi?

İNEK ŞABAN — Yoo! Siz bana Hollanda'yı çalış dediniz.

MÜFETTİŞ — Oğlum, Hollanda'yla Felemenk aynı memlekettir.

İNEK ŞABAN — Aa, sahi mi?

MÜFETTİŞ — Tabii.

VAKVAK RIZA — Aaa!... Gözümün önünde kopya verdi! Ulan o kadar iyi biliyordun da kendin neden anlatmadın! Geç yerine! Sen de anlatacak mısın, anlatmayacak mısın Felemenk'i?

İNEK ŞABAN — Anlatacağım Hocam Hollanda'yı, yani Felemenk'i... Hollanda Batı Avrupa memle-

ketidir. Büyük bir ticaret filosuna sahip oluşu, diğer memleketler arasındaki önemini arttırmaktadır. Bak şekil 25! Mös ve Ren gibi akarsuların ağzına yerleşmiş olması Hollanda'ya çok büyük faydalar sağlamaktadır. Bak şekil 26. Hollanda'nın diğer memleketlerle münasebetleri bu nehirlerin ağzında kurulmuş olan limanlar sayesinde olur. Bak şekil 27!...

GÜDÜK NECMİ — Nokta ulan!

İNEK ŞABAN — Sus ulan! Hızımı kırma benim! Felemenk'in; yani Hollanda'nın...

VAKVAK RIZA — Ondan bundan duyup idare ediyor işte! Ben de hemen yuttum.. Otur, beş!...

İNEK ŞABAN — Aaa! Bütün kitabı ezberledim be Hocam, gerisini de okuyayım!

VAKVAK RIZA — Göster numaranı!...

İNEK ŞABAN — Bu!...

VAKVAK RIZA — 5... O kadar! **(Tulum parmak kaldırır, oturur.)** Senin kıçının altında raptiye mi var Hayrettin?

TULUM HAYRİ — Efendim, Müfettiş!...

VAKVAK RIZA — Otur yerine!...

TULUM HAYRİ — Beyefendi gerçekten Müfettiş!

VAKVAK RIZA — Otur oğlum... Siz ne Müfettişi sayıklıyorsunuz be, müfettişlerin işi gücü yok da, Müdürün torpilli hocalarını bırakıp benim gibi bir ihtiyarın dersine gelecekler ha?... Ben tam 7 yıldır teftiş bekliyorum ama, ne gelen var, ne giden! Hakkım olan terfii alamadan emekliye ayrılacağım. Ama terfi etsem ne olur, etmesem ne olur?... Alt tarafı üç-beş kuruş noksan para geçer elime! Benim buram rahat... Şimdiye kadar binlerce talebe yetiştirdim, çok şükür! Hepsi de bir baltaya sap oldular. İçlerinden bir tanesi bayramdan bayrama gelip elimi öpse bu da bana yeter! Benim teftişim de bu, terfiim de! **(Zil çalar.)**

TULUM HAYRİ — Hocam zil çalıyor!...

VAKVAK RIZA — Ha?

TULUM HAYRİ — Zil çalıyor! Zil!...

VAKVAK RIZA — Gene tıkandı şu müsibet kulaklar!...

MÜFETTİŞ — Sayın Hocam, işte teftiş görüp terfi ettiniz! Raporumu sunacağım Bakanlığa. Talebeleriniz ateş gibi... En tembeli bile noktası, virgülüne kadar su gibi ders anlatıyor. En önemlisi hepsi de sizi çok seviyorlar Hocam! Tebrik ederim, efendim! İyi günler dilerim. **(Çıkar.)**

VAKVAK RIZA — Hayrettin, ne dedi bu hokkabaz?

TULUM HAYRİ — Hiç! Bir daha ki derse çok çalışıp öyle gelecekmiş!

VAKVAK RIZA — Öyle mi dedi? Eh, iyi çocukmuş!..

TABLO : III

KALEM ŞAKİR — Hayri be, tükürmüşüm böyle mümessilliğin içine. Kaç gündür yakıramadın şu sobayı daha ne kadar sürecek bu kepazelik!

REFÜZE EKREM — Odunlar arka bahçede yığılı, hızarcı tutacakmış, Sayın Müdür

KALEM ŞAKİR — Bana bak, ya Müdürün odasına giden odunlara el koyalım, ya da...

REFÜZE EKREM — Yemekhanedeki sandıkları kırıp yakalım!

KALEM ŞAKİR — Şuraya bak, ellerim soğuktan kalem tutmaz oldu. Yazılı da var üstelik şimdi. Şu kıyafet teftişi bitse de çeksem gemici kazağını sırtıma. Müdürün verdiği tek çamaşır, bu cenazelik siyah kravat, takalım da ısınalım diye mi!

TULUM HAYRİ — Bırakın şu sıcak soğuk lâflarını da hazırlıklarınızı tamamlamaya bakın! Bu derste kopya çekemezsek, şımaracak bu Müdür! Sakın boş bırakmayın bu Polis Müdürünü.. Biz numarasında değiliz. Kendimizi gösterelim.

REFÜZE EKREM — Sobanın yanmasını istiyorsanız güzel bir fikrim var Yazılıdan sonra Edebiyat kitaplarını atalım sobaya, yansın!

TULUM HAYRİ — Müdür de bizim canımıza okusun değil mi? Demirbaşları imha etmekten, devleti milleti zarara sokmaktan...

KALEM ŞAKİR — Çocuklar be! Madem bu soba burda boşu boşuna duruyor, yanmıyor Şundan yararlanmanın çaresine bakalım...

REFÜZE EKREM — Nasıl yani?

KALEM ŞAKİR — Gel buraya, Güdük sen de gel! Yazılıdan evvel Güdük'ü sokalım sobanın içine, eline de Edebiyat kitabıyla, birkaç boş dosya kâğıdı...

GÜDÜK NECMİ — Ya ben ne olacağım, benim kâğıt?...

KALEM ŞAKİR — O da iş mi be! Kendi kâğıdını da yazar verirsin!

TULUM HAYRİ — (İnek Şaban'a) Geç yerine!...

KALEM ŞAKİR — Müdür soruları sorar, Güdük de cevapları yazıp sobanın deliğinden verir bize, nasıl?...

GÜDÜK NECMİ — Müdür de enseleyip, koop kulağımdan tutup çıkarırsa sobanın içinden!

REFÜZE EKREM — Ya yoklama yapıp teker teker sayarsa hepimizi?...

TULUM HAYRİ — Canım Necmi'yi revirde gösteririm olur biter. Şimdiye kadar yapmadığım şey mi? Yalnız bu işi Çiyan Sadi'den nasıl saklamalı?

GÜDÜK NECMİ — Ne yani, Çiyan Sadi'den mi korkuyoruz?... Çiyan'a inat girerim sobanın içine! Sırf ona inat!

TULUM HAYRİ — Aferin be!

KALEM ŞAKİR — Hem kendini kurtarırsın, hem de bizi!... Yani sende kâğıdını içerden hazırlar verirsin bize... Sayın hocamıza sunmak da bizden!

REFÜZE EKREM — Ulan soracağı sorular belli zaten, Abdülhak Hamid'in tiyatroları, Namık Kemal'in şiirleri. Hep İnek Şaban'lık sorular. Ulan Edebiyat bu mu be?...

KALEM ŞAKİR — Evlâdım, yavrum, Refüze'ciğim,

Edebiyat bu değilse biz de Edebiyatın lüzumlu yanlarını alır, lüzumsuz yanlarını kopya çeker, onlara geri veririz!...

TULUM HAYRİ — Hem de görmedikleri, bilmedikleri bir biçimde...

GÜDÜK NECMİ — Hadi bırakın çeneyi de işimize bakalım, ben hazırım arkadaşlar!

TULUM HAYRİ — Ulan bakıyorum, bayağı aklın yatıyor bu işe...

GÜDÜK NECMİ — Yatmasına yattı da karanlıkta ne halt edeceğim sobanın içinde?

KALEM ŞAKİR — Karanlık mı? Al sana fener... Al şu sigaraları da...

TULUM HAYRİ — Bu iş tamam da yalnız şu Sadi bey ne zaman gelecekler acaba? Şaban'cığım... Şaban'cığım!... **(Duyuramaz.)** Ulan İnek!

İNEK ŞABAN — Hop Abi!

TULUM HAYRİ — Şu senin sıra arkadaşın ne zaman gelecek acaba?

İNEK ŞABAN — Müdür'den izin aldı o.

TULUM HAYRİ — Ulan koskoca espiyon, sınıfın itibarlı kişisi, kalkıp Kel Mahmut'tan izin alacak değil ya! Ne zaman gelecek sen onu söyle!

İNEK ŞABAN — Müdür'ün dersine yetişirim demişti bana...

TULUM HAYRİ — Kaç paket sigara ısmarladın ulan, Çıyan'a?

İNEK ŞABAN — Düş yakamdan, sabah sabah başka işin yok mu senin be! Nah geldi. **(Çıyan Sadi çantayla gelir, İnek Şaban'ın yanına oturur, konuşur.)**

TULUM HAYRİ — Hey ahbap, adam gibi gir Hababam sınıfına. İnekle koklaşmayı sonraya bırak. Önce hesap ver sınıf Mümessiline!

ÇIYAN SADİ — Arkadaşlar merhaba, nasılsınız?

KALEM ŞAKİR — Biz iyiyiz canım. sen nasılsın?

TULUM HAYRİ — Hah! Şöyle!

KALEM ŞAKİR — Herhalde birer akide şekeri getirmişindir bize?

ÇIYAN SADİ — Kusura bakmayın, aceleye geldi de.

TULUM HAYRİ — Ulan içine tükürüyorsunuz geleneklerin be! Her izinli çıkan durumuna göre ağız tatlandıracak bir şey getirir, olmaz böyle! Ne var bu pakette? Bu çantada?

ÇIYAN SADİ — Kravatla çorap!

TULUM HAYRİ — Bunları almaya vakit bulmuşsun ama.

ÇİYAN SADİ — Onları akşamdan almıştım da. Eğer şekeri de akşamdan alsaydım yapış yapış olurdu kâğıtta.

TULUM HAYRİ — Leblebi almak da mı gelmedi aklına? Ne var bu kutuda?

ÇIYAN SADİ — Yumurta.

TULUM HAYRİ — Ne yapacaksın bu yumurtaları?

GÜDÜK NECMİ — Omlet yaptıracaktır ahçıbaşına.

REFÜZE EKREM — İçecektir be! Baksanıza son günlerde sarı kızın aşkından iğne ipliğe döndü çocukcağız.

KALEM ŞAKİR — Hay sizin aklınıza şaşayım. Rüşvettir be rüşvet. Müdür Beye nöbetçi kaldığı gecelerin sabahında kahvaltı.

TULUM HAYRİ — Kimden bu yumurtalar?

ÇIYAN SADİ — Teyzemden!

TULUM HAYRİ — Hiç de teyzenin yumurtalarına benzemiyor... Sakın Amcanın..

GÜDÜK NECMİ — Hayri'ciğim, etüdden sonra revire gideceğim, gelmezsem doktor yatırdı demektir. Yoklamada firar gösterme ha!

TULUM HAYRİ — Ne o, yazılıdan mı kaçıyorsun yoksa?

GÜDÜK NECMİ — Müdür Bey bir hızarcı bulup odunları kestirmezse biz de böyle şifayı kaparız işte... Hapşuuu!...

REFÜZE EKREM — İnek gel ulan buraya! Kaldır tabanını...

(İnek Şaban, kalkar. Refüze Ekrem, tabanına kâğıt takar lâstikle.)

İNEK ŞABAN — Sen şimdi ne yapıyorsun?

REFÜZE EKREM — Kopya.

İNEK ŞABAN — A!... Kendi ayağının altına taksana bu kâğıtları, bak senin ayağın benimkinden daha büyük!

REFÜZE EKREM — Ulan olur mu be! Müdür soru soracak, ben senin kuyruğunu çekeceğim, sen tabanını kaldıracaksın. Ben de bakıp bakıp yazacağım.

İNEK ŞABAN — Eee... Ya Müdür beni ararsa?

REFÜZE EKREM — Ulan Müdür seni adam yerine kor da arar mı be!

(Not: Sahneye koyan uygun görürse HABABAM SINIFI romanındaki, yumurta saklama oyununu uygulayabilir.)

TULUM HAYRİ — Haydi arkadaşlar dışarıya. Sınıfı havalandıracağım. Size bir şey söylemez ama Müdür Bey, benim canıma okur sonra... Haydi İnek'ciğim sen de kitabını al da kenefte inek inek inekle! Haydi bakalım Sadi Bey biraderimiz siz de alın hediyelerinizi takdim edin Müdüre!...

ÇIYAN SADİ — Ne Müdürü canım!

TULUM HAYRİ — Hadi ulan, çık dışarı! **(Tutup çıkarır. Peşinden Refüze de çıkar. Güdük Necmi'yi birer kolundan tutup sobaya sokarlar.)**

KALEM ŞAKİR — Al kitabı, kâğıtlar içinde! Al şu feneri de!

TULUM HAYRİ — Kaybol!

KALEM ŞAKİR — Yak bakalım feneri, dışarı ışık sızıyor mu?

GÜDÜK NECMİ — (Sobanın içinden) Yaktım, görünüyor mu?..

KALEM ŞAKİR — Görünmüyor... Sen rahat okuyabiliyor musun?

GÜDÜK NECMİ — Okuyorum ayna gibi!

TULUM HAYRİ — Bana bak ben de İnek'le Çıyan'a kopyalık hazırladım.

KALEM ŞAKİR — Ne o barış mı?

TULUM HAYRİ — Yok be, savaş! Bu kâğıdın üzerine bir sürü abuk-sabuk roman ismi yazdım... Derste bunu iğneyle Müdürün arkasına tutturdum mu tamam. İnek'le Çıyan beleş kopya bulduk diye sırayla hepsini yazarlar.

KALEM ŞAKİR — Refüze'ye söyleyelim de yazmasın sakın...

TULUM HAYRİ — Sen öbür dalgayı da anlat!...

(Sınıfa Refüze Ekrem'le İnek Şaban girer.)

REFÜZE EKREM — (Şaban'ı kendinden yana oturtur.) Gel ulan, şöyle (Sınıfa giren Sadi'ye) Geç lan!...

MÜDÜR — (Girer.) Herkes tamam mı?

TULUM HAYRİ — Bir kişi revirde efendim.

MÜDÜR — İyi! Otur! Vakit geçirmeden başlıyoruz yazılıya! Mümessil topla kitapları!

TULUM HAYRİ — Başüstüne!...

MÜDÜR — Sıraların üzerinde yazılı kâğıdından başka bir şey görmeyeceğim. Benim dersimde kopya çekecek adam anasından doğmamıştır daha... Bana bakın ben arama tarama yapmadan üzerinde kopya olan namussuz, namusuyla çıkartsın bakiim... Gel bu-

raya, sen gel! **(İnek Şaban kalkar.)** Sen değil! Ulan, sanki kopya çekecek adammış gibi kalkmış da geliyor Sen gel sen! Şüpheli! Gel gel! **(Refüze kalkar.)** Bana bak, ben aramadan üzerinde kopya varsa hemen çıkar!

REFÜZE EKREM — Hocam vallahi billahi...

MÜDÜR — Konuşma lan! Çabuk çıkar! Bak bak, malımı bilmez miyim, bak nereye sokmuş namussuz! Ulan başka başka?

REFÜZE EKREM — Bir dakika... **(Şurasından burasından boyuna çıkarır.)**

MÜDÜR — Bak bak, vay namussuz vay! Ulan başka? Bak bak!... Nerden çıkardı göremedim bile. Mandrake gibi... Başka?

REFÜZE EKREM — **(Pantolonunun ağından çıkarır verir.)** Affedersiniz Hocam!

MÜDÜR — Ulan kitabı soksaydın bari, vay vay! Başka? Allah Allah, herife bak her deliğinden bir şey çıkıyor. Ulan bana bak unuttuğun başka delik kaldı mı? Bakacam bütün deliklerine namussuz! Başka? Kaldır ellerini silkelen! Allahım yağmur gibi kopya yağıyor... Ulan çiğ çiğ yiyecem seni! Başka? Otur yerine! Talebe değil kopya fabrikası. Sırıtma lan! **(Elindeki kopyaları sobaya atmak ister. Kalem önüne geçer.)** Ne kalktın ayağa?...

KALEM ŞAKİR — Yardım etmek için.

MÜDÜR — Aman, nerden icap etti bu nezaket?

KALEM ŞAKİR — Aman estağfurullah Hocam!

MÜDÜR — Konuşma lan! Aç sobanın kapağını! Çekil şöyle! Çekil şöyle diyorum sana!...

REFÜZE EKREM — Hocam iki tane daha kalmış!

MÜDÜR — Ulan pişmiş kelle gibi sırıtma, ineceğim beynine! **(Kalem Şakir'e)** Al şunları, at sobaya!

REFÜZE EKREM — **(Alır, atar)** Oooohhh!...

MÜDÜR — Ne oh'u ulan?

REFÜZE EKREM — Ooooh!

MÜDÜR — Oooh, ha? Şimdi sualleri sorayım ohlatacağım seni namussuz! Yazın bakalım sual bir... Abdülhak Hamid'in şiirleri, romanları, tiyatroları...

KALEM ŞAKİR — Biraz yavaş söyleyin, yetişemiyoruz.

MÜDÜR — Konuşma lan, yaz çabuk hadi! Sual 2! Zemzemeyle Demdeme nedir?

REFÜZE EKREM — Çok güzel Hocam!

MÜDÜR — Sual 3.

REFÜZE EKREM — Çok güzel!

MÜDÜR — Aaa!... Ne güzeli be?

REFÜZE EKREM — Sual 3!

MÜDÜR — Ulan sual 3'ü sordum mu daha, ne biliyorsun güzel olduğunu?... Yazın bakalım, sual 3! Edebiyatı Cedide'ye katılan yazarlar, doğum tarihleri! (Tulum Hayri'ye) Ne var?

TULUM HAYRİ — Bu 3 üncü suali biraz karıştırdım, şunu yüksek sesle bir daha tekrar eder misiniz?

MÜDÜR — Yaz ulan, hadi yaz! Borazan mı çalacam burda? Edebiyatı Cedideye katılan yazarların doğum tarihleri... Çek bakayım elini, çek!... Bak bak iki kere sordu gene ne yazıyor? Edebiyatı Cedideye katılan diyorum. Edebiyatı Celile'ye yazıyor... Ulan ne talebeymişsiniz be!... Ulan nerden çıkarıyorsun bu kızı? Sana Celile'yi soran mı var? Edebiyatı Cedideye katılan yazarlar, doğum tarihleri... Hadi bakalım yeter size bu 3 tane sual! Size bile bile hep kopyalık sualler sordum. Sebebi, kopya çekerken ensenizden kıskıvrak yakalayıp sıfırı basmak için! Başlayın kopyaya! Ne oluyor ulan orda?

REFÜZE EKREM — (Eğilir, düşen kalemini alır.) Kalemim... Hadi İnek, ineklik etme de kaldır tabanını!

İNEK ŞABAN — Görmüyor musun be! Nereye sokayım ayağımı!

MÜDÜR — (Refüze'ye) Ulan bana bak, şüphelendim! Çık, kaldır ellerini, nefes alma, kıpırdama, öylece dur geliyorum yanına namussuz. (Arar.) Kımıldama şüphelendim bir kere! İndir ellerini, nefes al, otur. (Bekler.) Ne duruyorsun yazsana! (Kalem Şakir sobadan kopya alır.) Ayrılmıyorum ulan buradan, bakalım nasıl yazacaksın merak ettim. Olmuyor değil mi?... Kopya çekemiyorsun değil mi?... Yaz hadi... Ne oluyor Sadi bey?... Sualler çok kolay değil mi?... Yazmıyor musun?... Ulan ne sırıtıyorsun yazsana!

(Refüze Ekrem, bir ara İnek Şaban'ın tabanına bakarak yazar. Tulum Hayri, Müdür'ün arkasına kopya iliştirir. İnek Şaban'la Çıyan Sadi bakarak yazarlar.)

KALEM ŞAKİR — Yazdım Hocam... Sorular çok basitti...

MÜDÜR — Basit miydi?... Allah Allah ver bakayım kâğıdını... (Kalem Şakir sobadan kopya alır, yanındakine verir.) Aferin, Abdülhak Hamid'e iyi cevap vermişsin... Dur bakalım Zemzemeyle Dem... Kalk ulan ayağa, geç sobanın önüne, kaldır kollarını... Kımıldama geliyorum namussuz! (Arar.) Allah Allah hiç bir yerinde kopya yok! Hepsine doğru cevap vermiş! Olacak iş değil. Silkelen bakiim! Dön buraya! Hepsine doğru cevap vermişsin! Yalnız bu kurum lekesi ne burda?

KALEM ŞAKİR — Kurum lekesi değil, kalemimi açmıştım da ondan leke oldu.

MÜDÜR — Al kâğıdını, kimseye gösterme, inerim boynine!

İNEK ŞABAN — Aaaahhh! (Ayağının altındaki kâğıda bakıp yazmak isterken sıradan düşer.)

MÜDÜR — Ne oluyor be!... Ulan yoksa sen de mi?...

İNEK ŞABAN — Ben yapamıyorum, efendim!

MÜDÜR — Ne yapamıyorsun?

İNEK ŞABAN — Şey...

MÜDÜR — Neymiş o şey? Ver bakim kâğıdını! Yapamıyorum diyorsun yazmışsın ya be! Abdülhak Hamid'in romanları... Londra'da Bir Deve, Hafiyeler Kralı, Abdülhamid'e Raporlar, Papazın Günahı, Kaymak Tabağı, Zambak, ulan nerden çıkardın bunları be?

İNEK ŞABAN — Şeyinizden...

MÜDÜR — Neyimden?...

İNEK ŞABAN — Kafamdan... Kafamdan...

MÜDÜR — Hay senin kafana be ne kafaymış ya!

GÜDÜK Necmi — **(Sobadan) İnek kafası!...**

MÜDÜR — Ne oldu ulan? Bir yerden bir ses geldi! Biri İnek kafası dedi. Kim söyledi? Sen mi? Sen?... Sen?...

MÜFETTİŞ — **(Girer.)** Sizi odanızda bulamayınca derste olduğunuzu söylediler. Beraberce çocukları görmemiz iyi olacak diye düşündüm.

MÜDÜR — Efendim arzetmiştim, bugün ilk dersim bu sınıftaydı... Oturun yavrularım!...

MÜFETTİŞ — Demek yazılı yapıyorsunuz?

MÜDÜR — Evet efendim...

MÜFETTİŞ — Soruları görebilir miyim?... Abdülhak Hamid'in şiirleri, romanları, tiyatroları... Romanları ha? Çok güzel Zemzemeyle Demdeme... Güzel! Çok güzel!... Çok güzel!... Bravo Müdür Bey!

MÜDÜR — Sağolun, sağolun!...

MÜFETTİŞ — Cevaplar nasıl da birbirine benziyor. Yazılar da aynı... Sakın bir kopya filan?

MÜDÜR — Aman rica ederim sayın Müfettiş! Ben yazılı yapacağım ve bu sınıfta dolaşacağım da kopya çekecekler... Ha! Ha! Ha!... Ho, ho hoy!...

MÜFETTİŞ — Bakalım bu efendi neler yazmış?

Ne biçim kâğıt böyle? Sadece Hamid'in romanlarını yazmış...Bakalım neymiş Hamid'in romanları... Demek Hamit roman da yazmış ha? Londra'da Bir Deve... Hafiyeler Kralı... Abdülhamid'e Raporlar... Papazın Günahı... Kaymak Tabağı... Zambak!...

MÜDÜR — Oğlum nerden yazdın bunları sen? Kitapta var mı bunlar?

ÇIYAN SADİ — Not tutmuştum siz sınıfta anlatırken. Bilmedikİerimi izinli çıkınca teyzeme so...

MÜDÜR — İyi iyi! Sonra konuşuruz. Sayın Müfettiş, halbuki bu talebe sınıfımızın en çalışkan talebesidir...

MÜFETTİŞ — Hayret, hiç de öyle gözükmüyor! Rıza Beyin hakkı varmış orası tenbeller sırası galiba! Tembel olmasına rağmen kılık kıyafeti düzgün bir öğrenci...

MÜDÜR — Evet efendim çok düzgündür... Sonra bunun babası çok... Çok muhterem...

MÜFETTİŞ — Bırakın babasını canım! Biraz da parasız yatılıların kıyafetlerine bakalım Müdür Bey!

MÜDÜR — Emredersiniz efendim, tabii... Parasızlar bir adım öne-çıkın bakiim! Buyurun!

MÜFETTİŞ — Derli-toplu bir sınıf, gıcır gıcır gömlekler... Siyah kravatlar. Siyah kravat, siyah ceket... Neden bu hazırlık, kimin içİn?

KALEM ŞAKİR — Hep sizin için efendim!

MÜFETTİŞ — Çok zahmet olmuş, teşekkür ederim! Ütüler pek keskin değil ama, yine de göz dolduruyor. Kendileri ütülüyorlar değil mi?

TULUM HAYRİ — Evet efendim... Kendimiz ütüleriz. Yatakların altına koyarız akşamdan...

MÜFETTİŞ — Demek ütü salonunuz yok?

REFÜZE EKREM — Ütümüz bile yok!

MÜFETTİŞ — Ama idarenin verecek kravatı var değil mi?

KALEM ŞAKIR — Evet efendim... İdaremiz bizi medeniyetin icaplarına göre giydirir. Tanesi 5 kuruş 30 para, Amerikan bezinden boyama!

MÜFETTİŞ — Ya gömlekler? Onları da idare mi verdi?

KALEM ŞAKIR — Hayır efendim, gömlekler bizim.

MÜFETTİŞ — Ya!... Hepsi de tertemiz ve kolalı...

KALEM ŞAKİR — Hayır efendim, natureldir.

MÜFETTİŞ — Ne demek naturel? Çıkarın bakiim ceketlerinizi! **(İnek Şaban'dan başkası çıplaktır. Kartondan gömlek önü vardır üstlerinde.)** Nerden aklınıza geldi bu oyun?...

KALEM ŞAKİR — Ne oyunu efendim?

MÜFETTİŞ — Yani bu şaka demek istiyorum.

KALEM ŞAKİR — Ne şakası efendim? Paramıza göre gömlek yaptık..

MÜFETTİŞ — Gömlek verilmedi mi size bu sene?

KALEM ŞAKIR — Geçen sene de verilmedi.

MÜDÜR — Efendim gömleklerimiz sipariş edildi. Bugünlerde gelmek üzere, derhal tevdi edilecek gelince...

MÜFETTİŞ — Geçen seneki gömlekler de verilsin...

MÜDÜR — Tabii efendim, derhal!

KALEM ŞAKİR — Müfettiş Bey, geçen seneki gömlekler yerine ikişer yün fanilası verilse... Donuyoruz!

MÜFETTİŞ — İkişer de yün fanilası verilsin!

MÜDÜR — Tabi efendim, derhal!

MÜFETTİŞ — Oturun çocuklar! Demek ki üşüyorsunuz... Hakkınız da yok değil. Bu soba yanmıyor galiba? Odunlar hâlâ kesilmedi mi Müdür Bey?

MÜDÜR — Efendim odunlarımız kestirildi, yalnız malümaliniz bugün hava lodos, soba tütüyor da...

MÜFETTİŞ — Bana kalırsa sobanın tütmesi lodostan değil... Anahtar tam çevrilmemiş, bakın! Bir iki odun atsak da bir denesek...

MÜDÜR — Başüstüne efendim, **(Kapıdan seslenir.)** Hafize Hanım gaz getir, çıra getir, odun getir!...

MÜFETTİŞ — Odunlar nerden geliyor, Müdür Bey?...

MÜDÜR — Çalınmasın diye kilit altında tutuyoruz da... Müsaade ederseniz hemen getireyim. **(Odun getirir. Sobanın üstünden atar. Güdük Necmi'nin başına düşer. Güdük fırlar.)** Ne arıyorsun orda be!...

GÜDÜK NECMİ — Hocam çok üşüdüm de belki ısınırım diye girdim.

MÜFETTİŞ — Haksız değil canım. Bu soğukta başka nereye girsin çocuk? Ne yapıyordun gran tuvalet orda?

GÜDÜK NECMİ — Ders çalışıyordum efendim!

MÜFETTİŞ — Ya!... Hangi derse çalışıyordun baküm?

GÜDÜK NECMİ — Edebiyata!

MÜFETTİŞ — Edebiyat çalışacak yeri de çok iyi seçmişsin doğrusu... Asude bir yer **(Müdür'e)** kızmayın canım! Sobanın içinde bile ders çalışan öğrenciyi herhalde affedersiniz Müdür Bey!...

MÜDÜR — Emredersiniz efendim!... Tabii... Tabii...

MÜFETTİŞ — Nasıl, çok şakacı çocuklar değil mi Müdür Bey?...

MÜDÜR — Çok şakacıdırlar Çok şakacıdırlar... Şakacıdırlar, dırlar... dırlar... Çook... Ama onları dırlatıp zırlatacağım.

Birinci Bölümün Sonu

İKİNCİ BÖLÜM

TABLO : I

(Revir... İki üç yatak... Müdür'le Badi Ekrem çocukları kolundan tutup revire çekmektedir. İnek Şaban helâdan gelir. Pijamalıdır.)

MÜDÜR — Geç!... Geç!... Namussuz!... Yemekhaneyi basıp talan edersiniz haa! Sizi namussuzlar sizi!... Ulan sabah kahvaltısı için verilen çayı, şekeri, zeytini çalmaya teşebbüs etmek ne demek ulan! Millî servete el atan vatan hainleri sizi... Söyle ulan, sınıf Mümessili sensin değil mi?

TULUM HAYRİ — Benim!

MÜDÜR — O halde elebaşı da sensin!

TULUM HAYRİ — Hayır efendim ben Sınıf Mümessiliyim. Seçimle geçtim sınıfın başına!

MÜDÜR — Otur ulan şöyle! Söyle elebaşınız bu herif değil mi?

REFÜZE EKREM — Yok Hocam! Bizde elebaşı yoktur. Ama çok istiyorsanız ben olayım!

MÜDÜR — Bak bak aklı sıra kendini ele verip ar-

kadaşlarını kurtaracak... Söyle lan, kim kaldırdı sizi yatağınızdan?

REFÜZE EKREM — Hocam zaten yatmamıştık ki... Miğdemizde bir kazıntı... Bir kazıntı...

MÜDÜR — Aç mı yatmıştınız be? Ne yediniz akşam yemeğinde?

TULUM HAYRİ — Dün akşam yediğimizi.

MÜDÜR — Dün akşam ne yemiştiniz?

TULUM HAYRİ — Evvelki akşam yediğimizi...

MÜDÜR — Uzatmayın be! Ne vardı akşam yemeğinizde?

SINIF — Sulu fasulya, kupkuru makarna!

TULUM HAYRİ — Üstelik yarımşar kepçe.

MÜDÜR — Bak, hep arkadaşların adına sen konuşuyorsun, demek ki elebaşı sensin!

TULUM HAYRİ — Hayır efendim, ben elebaşı değil sınıf başıyım!

MÜDÜR — Otur şuraya! Biraz da kendi adına konuş bakalım...

TULUM HAYRİ — Efendim bana kalsa hiç bıkmam fasulyadan, elverir ki suyu da tanesi de bol olsun! Makarnaya sıra gelince... Bizim masaya verilen makarna yalnız bana yetmez.

MÜDÜR — Ne yapalım, bu devlet, bu millet size bu kadar veriyor... **(Refüze'ye.)** Konuş ulan, konuş anlat...

REFÜZE EKREM — Hocam, Miğdemin kazıntısını bastırmak için yemekhaneye girdim...

MÜDÜR — Nerden girdin?

REFÜZE EKREM — Pencereden...

MÜDÜR — Yalan! Yalan, kapıdan girdin!

REFÜZE EKREM — Peki canım, sinirlenmeyin! Sizin dediğiniz olsun, kapıdan girdim. Bir de baktım önümde Güdük Necmi...

MÜDÜR — Bak!... Bak!... (Güdük Necmi'ye bakar.) Şunun duruşuna bak!... Zannedersin barış perisi!... Otur ulan şuraya! Sana hırsım geçmedi zaten. Sobadan çıkarsın ha namussuz! Konuş ulan! Bak önce sen girmişsin yemekhaneye!

GÜDÜK NECMİ — Hayır Hocam! Ben Hayri'nin peşindeydim.

MÜDÜR — Bak önce sen girmişsin yemekhaneye?

TULUM HAYRİ — Hayır efendim ben Şakir arkadaşımızın peşindeydim. Şakir yemekhaneye girdi, ben de peşinden girdim. Sonra bir ara Şakir'i kaybettim yemekhanede... Sakın yemek kazanına düşmüş olmasın diye kazanın kapağını kaldırdım...

MÜDÜR — Eee?

TULUM HAYRİ — İçinden jimnastik Hocası Ekrem Bey çıkmasın mı! Ekmek dolabından da siz...

MÜDÜR — Sen söyle bakalım elebaşı!... Devlet ve millet malını neden çaldın?

KALEM ŞAKİR — Aman Hocam biz o kadar büyümedik daha...

MÜDÜR — Otur ulan oraya! Ukalâlık istemez! Anlat! Söyle ulan! Önde sen girmişsin yemekhaneye...

KALEM ŞAKİR — Hayır Hocam!... Ben Refüze arkadaşımızın peşindeydim...

MÜDÜR — Ulan alçaklar! Herkes, nasıl birbirinin peşinden gidiyor? Çember biçiminde mi yürüyorsunuz be? Önde yürüyen bir adam yok mu içinizde... Sen nerden girdin yemekhaneye?

KALEM ŞAKİR — Refüze'nin girdiği yerden! Pencereden...

MÜDÜR — Yalan! Yalan! Sizin bu yalanlarınızı yutacak adam mıyım ben!... Ben bu okulun başına Emniyet Müdürlüğünden gelmiş bir adamım! Sizin yemekhanenin kapısını bizzat ben açık bıraktım.

SINIF — Vay... Vay... Vay!...

MÜDÜR — Vay... Vay... Vay!... Ya!.. Kalır mıyım sanıyorsunuz o yazılının altında! Şimdi önce bir hafta katıksız hapis! Arkasından disiplin kurulu... Arkasından okuldan tart! Arkasından mahkeme! Tırnaklarınızı sökeceğim hepinizin!... Öldüreceğim!...

KALEM ŞAKİR — Öldürür. Şeydir O!

MÜDÜR — Ekrem Bey buraya gelin! Kapı üzerlerinden kilitlenecek!

BADİ EKREM — Kilitlenecek!

MÜDÜR — Ne içerden dışarı, ne dışardan içeri temas yok!

BADİ EKREM — Temas yok!

MÜDÜR — Ne kahvaltı, ne yemek!

BADİ EKREM — Ne kahvaltı, ne yemek!..

MÜDÜR — Gözüm daima üzerinizdedir!

BADİ EKREM — Gözüm daima üzerinizdedir. **(Tulum bir kıpırdanır.)** Yani Müdür Bey öyle söyledi de... **(Çıkarlar.)**

TULUM HAYRİ — Tuh ulan! Çıyan Sadi gammazının yüzünden tavuklar gibi enselendik. Ulan gammaz alacağın olsun. Elbet çıkarım burdan!

REFÜZE EKREM — Polis fena bastırdı. Ne yapacağız şimdi?

TULUM HAYRİ — Korkma be! Zeytin çaldı diye adam asmazlar. Elbet birşeyler yapıcaz. Eli kolu bağlı oturacak değiliz ya!

İNEK ŞABAN — **(Elinde şişe, helâdan gelir.)** Aaa! Ulan burada da mı buldunuz beni be?

TULUM HAYRİ — Ha!... Şaban'cığım!... Gecenin bu saatinde seni rahatsız ettiğimiz için, çetemiz adına özür dilerim.

REFÜZE EKREM — Senin on gündür sidik zorundan yattığını duyunca gidip Şaban'a bir geçmiş olsun diyelim dedik. Kısmet, bu güneymiş...

KALEM ŞAKİR — Böyle surat asacak olursan kalkıp gideriz ha!...

REFÜZE EKREM — Arkadaşlar ne kokuyor burası böyle inek ahırı gibi ekşi ekşi... Ay... Sidik!

GÜDÜK NECMİ — İnek sidiği!...

İNEK ŞABAN — Rahat bırakın beni be! Kurtuluş yok mu sizden be!... Ölsem de kurtulsaaam!

TULUM HAYRİ — Yooo, Şabancığım! Ölmekle de kurtulamazsın! Kalk önce içine ettiğin şişeyi İnek İnek götür helâya! Yoksa pencereden atarım haaa!

İNEK ŞABAN — Gözümün önünde dursun!

KALEM ŞAKİR — Hadi Şaban'cığım kalk şu pis şişeyi paşa paşa götür helâya! Zaten sigarasızlık başıma vurdu!

İNEK ŞABAN — Bir de sigara istemeyin benden! Bir tane bile yok! Zaten olsa da vermem!

HAFİZE ANA — (Girer.) Çocuklar ekmek getirdim size!

SINIF — Yaşşa Ana!...

HAFİZE ANA — Müdür Bey gönderdi, zıkkımlansınlar, dedi.

TULUM HAYRİ — O nasıl söz Hafize Ana?

HAFİZE ANA — Ne diyecekti Müdür Bey? Çocuklara benden selâm söyle, afiyetle yesinler mi diyecekti?

KALEM ŞAKİR — Afiyetle yesinler demeseydi de, zeytinle, peynirle yesinler deseydi.

HAFİZE ANA — Zeytinle peynir kim, siz kim? Siz peynirle zeytine lâyık adamlar mısınız? Eğer lâyık olsaydınız başladığınız işin üstesinden gelirdiniz. Tuh size!... Yüzünüze gözünüze bulaştırdınız. Sizi gangster bozuntuları sizi! Kahramanlar gibi girdiniz yemekhaneye. Enayiler gibi çıktınız yemekhaneden! Bir de karşıma geçmişler de zeytinle peynir istiyorlar. Yok işte!... Zeytin de yok, peynir de! Kuru ekmek neyinize

yetmez, zıkkımlanın!... Getirdim işte ulan, getirdim! Getirmez olur muyum hiç! Aha bu zeytin! Bu da peynir! Sucuğa ne dersiniz?... **(Bir kangal sucuk atar.)**

SINIF — Allah deriz Allah!...

HAFİZE ANA — Agop'un kazı gibi yutarsınız değil mi? Hadi çabuk yiyin ha! Ulan ne diktiniz gözünüzü göğsüme? Ordan da tereyağı çıkaracak değilim ya!... Buzdolabı mı ulan burası? Ama durun, ordan da bir şey çıkacak. Aha bir paket de cıgara!

SINIF — Yaşşa Ana!...

HAFİZE ANA — Hadi yiyin! Çocuklar be, bu kayıntılar da kuru kuru gitmiyor değil mi? Kapatın bakayım gözlerinizi! Size bir süpöröz yapacaam! Sakın bakmayın alır geri götürürüm haaa! Ah size bir şişe de... **(Eteğinin altından çıkarır.)**

SINIF — Şarap!... Allah! Yaşşa be Ana!...

HAFİZE ANA — Yavaş, kolumu koparacaksınız. Hadi biraz çabuk olun! Müdür yakalarsa beni de sizin yanınıza tıkıştırır sooona!...

GÜDÜK NECMİ — Hafize Ana bir yudum şarap da sen alsana?

HAFİZE ANA — Olur mu oğlum?

GÜDÜK NECMİ — Olur Hafize Ana, olur.

HAFİZE ANA — Olmaz oğlum, deli misin! Ağzım kokar!

GÜDÜK NECMİ — Kokmaz...

HAFİZE ANA — Müdür yakalar. Sarhoş falan olurum. Ama çok israr ediyorsanız... **(Vazgeçer.)** Olmaz! Olmaz! **(Alır, içer.)** Ah, hiç de fena gitmedi. Teşekkür ederim.

GÜDÜK NECMİ — Asıl biz teşekkür ederiz Hafize Ana!

HAFİZE ANA — **(Necmi'ye)** Ne o! Neden birden bire garipleştin sen? Vah benim kara biber oğlum!

Vah!... Üzülme oğlum, kötü günler çabuk geçer Al bak, sana ne getirdim? Sen seversin karamelayı, al!

TULUM HAYRİ — Hadi bakalım yumulun! Yumulun da anamıza dua edin!

GÜDÜK NECMİ — Oh! Bu şarap da minnete geçti doğrusu!

KALEM ŞAKİR — O da olmasa mapusluk hiç çekilmezdi!

TULUM HAYRİ — (Ezgiyle) Mapusane çeşmesi yandan akıyor yandan!...

(Hep birlikte söylerlerken, İnek Şaban heladan döner.)

İNEK ŞABAN — Aa! Bir tanecik sigaram kalmış, buyrun Hayri Abicim!

TULUM HAYRİ — Ulan hani sigaran yoktu?

İNEK ŞABAN — Kalmış işte bir tane, unutmuşum.

REFÜZE EKREM — Ulan ne ineksin sen be! İnek aklınla bizi tavlayacaksın güya!

GÜDÜK NECMİ — Şarap marap yok sana! Hadi bas bakalım!...

İNEK ŞABAN — Ben zaten şarap içmem ki...

REFÜZE EKREM — Şaban'cığım, gel al bir yudum hadi!

İNEK ŞABAN — Belki bana dokunur be Abi!

REFÜZE EKREM — Şaban bir yudum almazsan Müdürün ölüsünü gör...

İNEK ŞABAN — İsrar etme be Abi!...

KALEM ŞAKİR — Eğlenmeyin gariple be... (Yavaştan) Suça sen de katıl da ağzını sıkı tutarsın!

İNEK ŞABAN — Sağol Kalem Abi. Madem çok ısrar ettin alayım bir yudumcuk! Oohh!... Hiç de acı değilmiş!

REFÜZE EKREM — Yok canım!...

İNEK ŞABAN — Valla! (Bir iki yudum daha içer.)

TULUM HAYRİ — Oha, oha!...

REFÜZE EKREM — Yavaş ulan, bitireceksin şişeyi!

GÜDÜK NECMİ — Ver ulan şu şişeyi... **(Elinden şişeyi almak ister.)**

İNEK ŞABAN — Dur be bir yudum daha alayım!... **(Kaçar, yatağına çıkar.)**

GÜDÜK NECMİ — Ver ulan! Daha dört tane adam var geride...

İNEK ŞABAN — Şuna bak, ben adam değil miyim?..

GÜDÜK NECMİ — Değilsin tabii **(Necmi de İnek Şaban'ın yatağına çıkar.)**

İNEK ŞABAN — Ulan bırak!...

MÜDÜR — **(Girer.)** Ne oluyor orada? Nedir o elindeki?

İNEK ŞABAN — Elimdeki mi? Şey!

MÜDÜR — Ney?...

İNEK ŞABAN — Şişe!

MÜDÜR — Aferin! Nasıl da bildin şişe olduğunu! Bravo! Şişe olduğunu görüyorum! Ne şişesi?

İNEK ŞABAN — Şey şişesi...

KALEM ŞAKİR — İdrar şişesi...

İNEK ŞABAN — İdrar şişesi...

MÜDÜR — Kimin idrarı?...

KALEM ŞAKİR — Benim idrarım...

İNEK ŞABAN — Kalem Ağabeyin idrarı! **(Kalem Şakir dürter.)** Yok! Yok!... Benim idrarım!

MÜDÜR — Ne işi var idrar şişesinin yatılan yerde?

KALEM ŞAKİR — Hocam, arkadaş sidik zoru olmuş da... Doktor topla demiş!

İNEK ŞABAN — Evet! Doktor bana topla dedi. Sonra doktor bana dedi ki, al oğlum bir şişe içine işe...

MÜDÜR — Ee! Sen de işer, toplar, götürür helâya koyarsın!

KALEM ŞAKİR — Tam biz de bunu söylüyorduk, arkadaş dökülmesin diye tutturdu.

İNEK ŞABAN — Evet... Tam arkadaşlarım bana bunu söylüyordu ben dökülmesin diye tutturdum... Dökülmesin diye tutturunca, vermem diye direttim. Vermem diye ben direttim, o şişeye yapışıp almak istedi... Ben dökülmesin diye...

MÜDÜR — Aman! Sakın damlasını ziyan etme! Sanki sidiğin bulunmaz abı-hayat! Hadi sallama kafanı şapşal şapşal! Götür o şişeyi helâya!...

KALEM ŞAKİR — Götür ulan Çabuk!

İNEK ŞABAN — Götürdüm Abi, götürdüm!... (Koşar.)

MÜDÜR — Savcılığa yazıyorum hırsızlığınızı! Sizin yeriniz zindan, zindan!... Ah siz benim elime karakoldayken düşecektiniz ki, atacaktım sizi müteferrikaya! Verecektim odunu!... Verecektim copu! Sabaha kadar gazel attıracaktım namussuzlar!... Ama şimdi bir hafta katıksız hapis cezası da aynı gazeli söyletecektir. (Koklar.) Ne kokuyor ulan burada?

TULUM HAYRİ — Ne kokacak efendim, sirke gibi idrar kokuyor.

MÜDÜR — Sirke gibi değil de şarap gibi bir koku...

REFÜZE EKREM — Amonyağı bol bir idrar.

GÜDÜK NECMİ — Evet efendim biraz da üre var içinde...

MÜDÜR — Bırak üreyi, amonyağı! Bal gibi şarap kokuyor! Ulan yoksa şarap mı bu?

REFÜZE EKREM — Yok Hocam, yiyecek yemek bulamıyoruz, nerde kaldı şarap!...

MÜDÜR — (İnek Şaban'a) Bana bak, çabuk o şişe-

yi buraya getir! (Kalem'e) Gel buraya sen, ikiniz alıp gelin. (Refüze'ye) Sen de... Şişeyi alın gelin, çabuk!...

(Helâ aralığında konuşurlar.)

KALEM ŞAKİR — Ulan İnek içtin mi bir şişe şarabı?

İNEK ŞABAN — Ooo! Merhaba Kalem Abicim, ben var ya ben, bir başıma içtim işte bu şişeyi!...

REFÜZE EKREM — Ziftin pekini iç! Ne yapıcaz ulan bu herifi? Müdür kıtır kıtır kesecek bizi be!...

MÜDÜR — Haadi, ne oldu? Helâ'nın çukuruna mı düştünüz be!

KALEM ŞAKİR — Geliyoruz Hocam! Refüze, çabuk, işe şu şişeye!

REFÜZE EKREM — Yok!

KALEM ŞAKİR — İşe ulan!

REFÜZE EKREM — Yok be!

KALEM ŞAKİR — Ulan çabuk!

REFÜZE EKREM — Yok diyorum! Ulan zorla işenir mi be!

MÜDÜR — Hadi ulan, ne oldunuz?...

KALEM ŞAKİR — Geliyoruz Hocam! Arkadaş biraz rahatsızlandı da...

İNEK ŞABAN — Aman gidelim Abi! Müdür Beyi bekletmek olmaz!

KALEM ŞAKİR — Ulan bana bak, eğer ağzını açarsan...

İNEK ŞABAN — Sen merak etme be Abi! Ben ağzımı açarsam...

REFÜZE EKREM — Tamam! Benden bu kadar...

(İnek Şaban'ı askıya alıp içeri girerler.)

İNEK ŞABAN — İçmişim! Dertliyim! Ne bileyim, ne haldeyim. Medeeet!...

MÜDÜR — Ulan bu ne hal?...

İNEK ŞABAN — Hey! Heyyyy!...

MÜDÜR — Meyhaneden mi geliyorsun?

KALEM ŞAKİR — Hocam arkadaş helâda rahatsızlandı da...

MÜDÜR — Rahatsızlandı mı?... Nesi var?...

REFÜZE EKREM — Şey Hocam, arkadaş helâda taş düşürdü! Baksanıza gözleri kan çanağına döndü.

İNEK ŞABAN — Gözleri kan çanağı! Helâda taş! Nah bu kadar!

MÜDÜR — Eee, hani, nerde taş?...

REFÜZE EKREM — Şey!... Şişenin ağzına büyük geldi de düştü yere!

KALEM ŞAKİR — Yani helânın deliğine! Şişenin ağzına tutturalım diye çok uğraştık ama tutturamadık!... Eğer tutturabilseydik doktorların çok işine yarayacaktı.

İNEK ŞABAN — Ben de çok uğraştım ama tutturamadım... Çünkü taş bu kadar... Şişenin ağzı da bu kadarcık! **(Eliyle sarhoşça tarif eder.)**

MÜDÜR — Ne oluyor buna be? Yarın viziteye yazın da doktor bi görsün! Bunu Numuneye falan bir yere göndersinler. Bir belâ da sen çıkarma başımıza!

İNEK ŞABAN — Çıkarmam efendim! Ben buradayken hiç kimse belâ melâ çıkaramaz. Verin elinizi öpeyim be Müdür Bey!...

MÜDÜR — Ne oluyor ulan buna be?

KALEM ŞAKİR — Hocam arkadaş sancısından ne yaptığını bilmiyor ki! Müsaadee derseniz yatıralım!

İNEK ŞABAN — Yatırmayın ulan! Bütün dersleri ezbere biliyorum ben... Var mı benim gibisi! Ben de, sınıf geçmezsem çıkarım Valiyé...

TULUM HAYRİ — Vah Şaban'cığım vah!... Acısından sayıklamaya başladı!...

GÜDÜK NECMİ — Ölmez değil mi Abi?

KALEM ŞAKİR — Şükür atlattı!

MÜDÜR — Bana bak sen! Uzat bakayım elini! Onu değil ulan ötekini! Hah, yakaladım şarabı! Getir o şarabı buraya! Uzat şöyle **(Koklar.)** Öf, Allah cezanızı versin! Nedir ulan bu böyle?

REFÜZE EKREM — Taşlı idrar.

MÜDÜR — Ulan burnumun direği kırılıyordu nerdeyse! Ne biçim iş anlamadım, herifin ağzı şarap kokuyor, içtiği şişe idrar şişesi! Sakın içerde bir şişe daha olmasın?

GÜDÜK NECMİ — Ulan İnek. İçtin bitirdin mi ulan hepsini!

TULUM HAYRİ — Geç yerine!

MÜDÜR — **(Helâya koşar. Bir şişe bulur.)** Hah!... Yakaladım asıl şarabı. Şimdi yaktım çıranızı! Öf! Allah kahretsin, bu ondan beter kokuyor. **(Bağırır.)** Ulan ben size...

TULUM HAYRİ — Hişşt!... Aman Hocam ne yapıyorsunuz, yavaş biraz! Arkadaşımız daha yeni daldı. Uyanırsa sancıları yeniden başlar sonra...

MÜDÜR — Haa! Öyle mi? Aman uyanmasın!... Sizi bir hafta sonra toplanacak disiplin kurulunda bakın nasıl uyandırıyorum!

TULUM HAYRİ — Olur... **(Müdür çıkar.)** Arkadaşlar; şimdi hep birlikte rahat bir uyku çekelim! İyi geceler!...

TABLO : II

(Sınıf... İtişip kakışmalar... Yüksek sesle konuşmalar!...)

TULUM HAYRİ — Kesin ulan patırtıyı, bu gürültüye şimdi, Kel Mahmut gelir nerdeyse!... Onun gelmesinden önce bizim yapacak küçük bir işimiz var.

GÜDÜK NECMİ — Evet Şaban'cım, küçük bir işimiz var. Nerde senin kafadar?...

REFÜZE EKREM — Kafadar haaa!... Kafasının dar mı geniş mi olduğunu birazdan anlarız. Torbayı kafasına geçirince anlaşılır...

KALEM ŞAKİR — Ulan namussuz Çıyan, sen dayan raporu Müdüre, attır dört adamı revire! Bir hafta katıksız hapis!... Ufaktan tozunu silkelim de gör, seeen!...

GÜDÜK NECMİ — Söylesene be, etüdden önce gelmeyecek miydi?

İNEK ŞABAN — Gelecekti.

GÜDÜK NECMİ — Neden gelmiyor ya?

İNEK ŞABAN — Bana ne ulan Çıyan Sadi'den.

GÜDÜK NECMİ — Arkadaşlar duydunuz mu? Bakın, bana ne Çıyan Sadi'den diyor.

TULUM HAYRİ — Evet ben de duydum! Yaz şimdi bunları bir kâğıda, altını da imzala!

GÜDÜK NECMİ — Çıyan geliyor! Çıyan geliyor!

TULUM HAYRİ — Hadi herkes yerine!

(Torba karambolde Müdür'ün kafasına geçirilir.)

MÜDÜR — Aman Allahım. ırzım namusum sana emanet! Kim yaptı ulan bunu?

GÜDÜK NECMİ — Vallahi billâhi ben yapmadım efendim!

MÜDÜR — Sen mi?

TULUM HAYRİ — Bir yanlışlık oldu! Bir yanlışlık!

MÜDÜR — Torbayı *gırtlağıma* kadar geçiriyorlar, sonra da yanlışlık oldu diyorlar. Ya hiç yanlışlık olmasa ne olacaktı!

TULUM HAYRİ — Sizin başınıza geçirmeyecektik ki torbayı!... Bir arkadaşımıza küçük bir şaka yapacaktık.

MÜDÜR — Hangi arkadaşınızmış o?

TULUM HAYRİ — İşte, bu arkadaşımız. **(Çıyan sınıfa girer.)**

MÜDÜR — Siz de vaktinde gelemez misiniz sınıfa efendim?...

ÇIYAN SADİ — Fakat... Ama... Şey... Teyzem...

MÜDÜR — Bırakın efendim şu teyzeyi. Yerinize oturun çabuk! Hadi, siz de oturun! **(Birden yumuşar.)** Çocuklarım, yavrularım bu seferlik bu şakayı bağışlıyorum. Bugün vekâletten bir yazı geldi. Liselerarası bir tiyatro yarışması tertiplenmiş. Bizim lisenin de bu yarışmaya katılması isteniyor...

GÜDÜK NECMİ — Kim istiyor efendim?

MÜDÜR — Ben istiyorum sizden, Hamlet'i...

GÜDÜK NECMİ — Ne yapacaksınız Hamlet'i?

MÜDÜR — Mutfakta patates soyduracağım **(Sert.)** Ulan Hamlet ne yapılır? **(Yumuşak.)** Oynanır bel Hamlet oynanır çocuğum! Hamlet'i oyuncular oynar, seyirciler seyrederler.

TULUM HAYRİ — Peki Hocam, ya oynamak istemezsek!

MÜDÜR — Oynamak istemezseniz ha?... Oynamak istemezseniz... Oynamak istemezseniz oynamazsınız... Siz bilirsiniz... Yalnız yemekhane soygunu için disiplin kurulu bugün toplanıyor Savcılığa dilekçe de cebimde... Hadi sıkıysa oynamayın!...

TULUM HAYRİ — Biz oynamayız demedik ki!

REFÜZE EKREM — Peki biz hepimiz erkeğiz, oyunda hiç kadın yok mu?

MÜDÜR — Var! Meselâ en mühimleri kraliçeyle Ofelya...

GÜDÜK NECMİ — Ofelya kim Hocam?

MÜDÜR — Ofelya, Hamlet'in sevgilisi...

REFÜZE EKREM — Ofelya'yı kim oynayacak?

MÜDÜR — Yeğenim Oya! Anlayın, bakın bu oyuna ne kadar çok değer verdiğimi!... Hem Vekil Bey de bu Hamlet oyununu pek beğenir! Anlıyorsunuz değil mi?

REFÜZE EKREM — Hocam, öyleyse Hamlet'i ben oynayayım!

MÜDÜR — Oğlum Hamlet yakışıklı bir adamdır.

REFÜZE EKREM — Biz çirkin miyiz yani? (Başını sallayarak poz alır.)

MÜDÜR — Şu Hamlet'in her türlüsünü gördüm bu güne kadar ama senin gibi sallabaşını yeni görüyorum. Sen bırak Hamlet'i, ben senin rolünü ayırdım. Kimseye söyleme, seni Saray Nazırı yaptım!

REFÜZE EKREM — Sağolun, Sultanım! (Elini öper.)

MÜDÜR — Berhüdar ol evlâdım! Hadi şimdi odama kadar git, orada bir kız oturuyor, yeğenim Oya! Al o kızı buraya getir, çabuk!...

REFÜZE EKREM — Allaaaahhh!... **(Sıraların üstünden fırlar.)**

MÜDÜR — Dur, dur, dur, dur! Hiç Saray Nazırı adam çağırır mı? Pardon!

REFÜZE EKREM — Ben çağırırım Hocam, ne olacak...

MÜDÜR — Otur yerine Nazır Bey! Otur yerine Nazır! Otur ulan hınzır!... **(Kapıdan)** Hafize Hanım, gel bakiim buraya!... Nerde kalmıştık?

TULUM HAYRİ — Hocam, rolleri dağıtıyordunuz.

MÜDÜR — Maşallah! Maşallah! Şöyle öne çık bakayım! Eh vallahi maşallah. **(Tulum Hayri poz alır.)** Şu anda karar verdim, seni de Kral yaptım!

KALEM ŞAKİR — İstediğini kral, istediğini başbakan yapıyor, Amerika gibi adam be!

TULUM HAYRİ — Ben o rolü ezberleyemem, çünkü verdiğiniz makarnadan gereken kaloriyi alamadığım için kafam kolay kolay çalışmıyor!

MÜDÜR — Sevgili Müdürünüz onu da düşündü çocuklar. Size bir de suflör vereceğim!

TULUM HAYRİ — Siz bize suflör yerine iki günde bir tulumba tatlısı verseniz...

SINIF — Tulumba!... Tulumba!...

MÜDÜR — Çocuklar size söz veriyorum, bu Hamlet'i oynayıp birinci gelin; size iki günde bir... Üzüm hoşafı!

TULUM HAYRİ — Üzüm hoşafı yerine hergün verdiğiniz makarnayı kesin! Günde üç öğün makarna yemekten imanımız gevredi! Artık rüyamda bile makarna görüyorum.

MÜDÜR — Makarnayı kesmeme imkân yok! Çünkü bir makarna fabrikasıyla anlaşmam var oğlum...

KALEM ŞAKİR — Hocam eliniz değmişken beni de dışişleri vekili yapın da biraz dünyayı dolaşayım...

MÜDÜR — Sen dünyayı değil de mezarlıkları dolaş bakalım. Seni de mezarcı yaptım. Yooo, mezarcı rolünü küçümseme öyle... Mezarcı, Hamlet'in en mühim rollerinden biridir... Senin gibi ortalık yerde döner, dolaşır, ukalâ ukalâ lâflar eder.

MÜDÜR — Hamlet'i arkadaşınız Sadi Savak Bey oynayacaklar...

GÜDÜK NECMİ — Ya?... Demek bana vermeyeceksiniz Hamlet'i! Ben Sadi'den de çirkin miyim Hocam?

MÜDÜR — Yok oğlum! Nerden çıkarıyorsun bunu? Sen de yakışıklı bir delikanlısın. Sen de Ofelya'nın ağabeyisi Leartes'i oyna!

GÜDÜK NECMİ — Leartes'i... Leartes'i... Cumartesi...

MÜDÜR — Hayır cumartesi değil, pazartesi! Ulan, oynanmadan ne hale geldi Hamlet be!... Leartes oğlum, Leartes!... Saray Nazırının oğlu!

İNEK ŞABAN — Bana rol vermediniz!

MÜDÜR — Seni unutmama imkân var mı oğlum? Sen suflörsün!...

İNEK ŞABAN — Büyük rol mü Hocam?

MÜDÜR — Tabii ya... Kitabı baştan aşağıya okuyacaksın!

İNEK ŞABAN — Ben bir gecede ezberlerim.

GÜDÜK NECMİ — Yağcı, sen sahnede görünmeyeceksin ki!

İNEK — Hocam ben sahnede görünmek istiyorum!

MÜDÜR — Olur tabii... Sen de ikinci perdedeki Kralın hayaletini oynarsın!

İNEK ŞABAN — Hayaleti?... Ben gene suflör oynayayım.

HAFİZE ANA — (Girer. Peşinde de Oya Oylum girer.) Buyrun, kızı getirdim (Bir yere ilişir.)

MÜDÜR — Gel bakiim benim güzel kızım!... Gel, cici kızım! Çocuklar, size yeğenim Oya Oylum'u takdim ederim.

İNEK ŞABAN — Ben de Şaban Şenol! (Elini sıkar.)

MÜDÜR — Geç yerine be! Hepinize peşinen söylüyorum... Bu kıza yarım metreden fazla yaklaşanı vururum!

KALEM ŞAKİR — Tel örgüyle çevirseydiniz kızı bari!

MÜDÜR — Çocuklar şimdi bu boş dersimizden istifade ederek Hamlet'in provalarına başlıyoruz. Al kızım şu kitabı! Sadi Bey, siz de buyurun şunu... Açın 63. sayfayı 8. meclisi bulun. Bu mecliste Hamlet kendini deli olarak tanıtmıştır. Ofelya'nın da yani senin de elinde bir sürü hediyeler vardır... Bu hediyeleri geri vermek istemektedir... Bu tarz bir meclis işte... Şimdi okuyacaksınız, yalnız oynar gibi... Hadi!

OYA — (Kitaptan okur.) Efendimiz son günlerde nasıldırlar?

ÇIYAN SADİ — Saygıyla teşekkür ediyorum... İyiyim... İyi... İyi!...

OYA — Efendimiz, bana bazı hediyeler vermiştiniz. Ne zamandır onları geri vermek istiyordum size...

ÇIYAN SADİ — Yoo... Ben size bir şey vermiş değilim ki... (Yaklaşır.)

MÜDÜR — Yaklaşma ulan kıza!... Aç aranı...

REFÜZE EKREM — (Kalkar, Aralarına girer.) Hocam ben ayarladım. Açtım aralarını...

MÜDÜR — Şimdi de kendini ayarla! Hadi siz de devam edin! Prova kesilmez.

OYA — Verdiniz efendim, unutmuş olmalısınız. Hattâ onlara öyle güzel sözler ilâve etmiştiniz ki, verirken... Değerleri bir kat daha artmıştı benim için...

Madem ki artık değerleri kalmadı, onları geri alın. Çünkü yüksek bir kalb için, hediye veren kimsede alâka sönünce, hediye de değerini kaybeder. Buyurun alın!...

MÜDÜR — Olmuyor be! Olmuyor!... Böyle mi öğrettim ben sana kızım? Böyle mi konuşmuştuk evde? Geç şöyle!.. Geç Allahını seversen! Kızım büyük aktörler... Aktristler demek istiyorum.. Her kelimeyi ayrı büyüklükte oynarlar. Meselâ ne diyor kitap... Daha doğrusu Şekspir. Hayır Hamlet ne diyor? Orada bir cümle var. Yüksek bir kalb için diyor, değil mi? Sen ne yaptın? Yüksek bir kalb için dedin, yürüdün, gittin! Halbuki büyük oynamak için ne yapmak lâzım? Yüksek diyor, yükselecen, kalb diyor, kalbini gösterecen... Böyle olacak orası... (Oynar.) Ver şunu bana! Aç oğlum 83. sayfayı bul! 8. Meclisi! Sen sufle vereceksin, ben oynayacağım! Ver sufleni, hadi ver!...

İNEK ŞABAN — Muhterem efendimiz, pekâlâ biliyorsunuz ki, verdiniz, hattâ onlara...

MÜDÜR — Dur ulan, dur!... Ben daha vaziyetimi almadım... Kitap bitti be!... Yavaş, yavaş diyorum sana! (İnek Şaban sufle eder, Müdür oynar.)

MÜDÜR — Muhterem Efendimiiz! Siz de pekâlâ biliyorsunuz ki...

İNEK ŞABAN — Siz de yook!

MÜDÜR — (Albaştan eder, abartarak oynar.) Hadi kızım, geç bakiim, yap bir kere göreyim!...

HAFİZE ANA — Yok!... Kusura bakma Müdür Bey, ama sen de beceremedin!... Neydi senin o halin?... Orta yere geçtin, Hırkayı Şerif tulumbası gibi indin çıktın! İndin çıktın!... Hem sen neden böyle bar bar bağırıyorsun? Kadın kısmı erkek kısımına bağırır mı hiç? Ayıp! Evvelâ tatlı tatlı başlayacaksın. Ne derse başüstüne efendim... Peki efendim... Peki... Peki... Pe-

ki... Diyeceksin! Nikâhı bastıktan sonra bağıracaksın! Hem erkek kısmısı kadın kısmısından azcık da cilve ister. Sende hiç cilve yok! Karı olsan evde kalırdın! Ah! Ah... Bu Ofelya'yı ben oynayacaktım da sen görecektin Müdür Bey!...

MÜDÜR — Neyi dedin, neyi?

HAFİZE ANA — Ofelya'yı!...

MÜDÜR — Hadi ordan be, sana mı kaldı Ofelya'yı oynamak!... Sen git cam silmene bak! Suyla sabunla oyna sen!...

HAFİZE ANA — Ne bağırıyorsun! Cam da silerim, Ofelya'yı da oynarım. Hiç mi yerli filim seyretmedik yani?

MÜDÜR — Hadi be çık dışarı! Hadi kızım geç şöyle ortaya, ben nasıl oynadıysam yap da göreyim...

(Hafize Ana çıkar. Kel Mahmut girer.)

KEL MAHMUT — Müdür Bey, telefon efendim!

MÜDÜR — Bana mı?

KEL MAHMUT — Evet! Ankara'dan!

MÜDÜR — Aman, Ankara! **(Neşelenir.)** Ankara, Ankara güzel Ankara!... **(Çıkarlar.)**

TULUM HAYRİ — Liseye mi gidiyorsunuz baayan?

OYA — Ben liseye gitmiyorum.

REFÜZE EKREM — Aaa!... Ev kızı mısınız yoksa?

OYA — Ben koleje gidiyorum.

GÜDÜK NECMİ — Yanı kollej kızı!

KALEM ŞAKİR — Liseyle Kollej aynı şey değil mi?

OYA — Değil tabii! Biz bütün dersleri İngilizce okuyoruz vallahi.

REFÜZE EKREM — Ya? Demek bütün dersleri İngilizce okuyorsunuz. Biz Türkçe okuyoruz, hiçbir şey anlamıyoruz! İşiniz çok zor doğrusu!

KALEM ŞAKİR — Yabancı dil olarak Türkçeyi mı kullanıyorsunuz?

OYA — Aaaa!... Biz evde hep Türkçe konuşuruz vallahi!

KALEM ŞAKİR — Hayret! Anlaşabiliyor musunuz bari?

OYA — Eee, fazla sokulmayın, dayıma söylerim vallahi!

TULUM HAYRİ — Geçin yerinize! Siz onların kusuruna bakmayın bayan, onlar kollejde okumadıkları için genel terbiyeden yoksundurlar. Daha doğrusu sosyete görgüsünden!

OYA — Belli oluyor zaten!...

GÜDÜK NECMİ — Ah! Ofelya!...

REFÜZE EKREM — Ah bu Oya! Bu Oya!...

TULUM HAYRİ — Sürtünmek yok yağlıboya!...

ÇIYAN SADİ — Arkadaşlar, Oya Hanım'a bu şekilde davranmanız ayıp oluyor?

SINIF — Ne dedin, ne dedin! **(Çullanırlar. Karambol. Müdür girer.)**

MÜDÜR — Çocuklar bilin bakalım, telefon nerden geldi?

SINIF — Ankara'dan!

MÜDÜR — Kimden?

SINIF — Bakandan!

MÜDÜR — Evet! Pes! Nasıl da bildiniz!... Vekilin bizzat kendisiyle konuştum, çocuklar! Sizin karşınızda vekille konuşmuş bir adam vardır ha!... Vekil Bey Hazretleri duymuş bizim Hamlet'i oynıyacağımızı, bizzat oyunu seyretmeğe geliyormuş lisemize!

TULUM HAYRİ — Eh Hocam, birincilik çantada keklik demektir, artık.

MÜDÜR — Evet... O halde kekliği avlamak için ne yapmak lâzım?... Demek ki bundan sonra hergün Hamlet idmanı... Kekliği avlamak için.

SINIF — Her gün Hamlet idmanı... Keklik avı!

MÜDÜR — Bravo!...

SINIF — Kekliği düz ovada avlarız!... (Ezgiyle)

TABLO III

(Perde önü... Dörtlü konuşma...)

TULUM HAYRİ — Prova... Prova... Prova! Yetti artık!

REFÜZE EKREM — Ulan Müdür koca kitabı ezberletti bize be!...

TULUM HAYRİ — Şaban kral rolünü benden daha iyi ezberledi, kulağıma fısıldıyor da kurtarıyoruz durumu!

REFÜZE EKREM — İneklemekten bende ne kafa kaldı, ne beyin be!... Size bir sual, bu oyunu oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?

GÜDÜK NECMİ — Aaa!... Oynayacağız ki Sayın Bakan sarılsın Müdür'ün boynuna. Bravo, çocuklar çok kıyak oynadılar doğrusu, hadi buyur gidelim Ankara'ya, desin!

REFÜZE EKREM — İşte kıçına yaraşır bir koltuk senin... Buyur otur!

KALEM ŞAKİR — Yoo, dümenine âlet olmayacağız Müdürün!

GÜDÜK NECMİ — Ne dümeni Abi?

KALEM ŞAKİR — Ne yaptı etti, bu oyunu seçtirdi. Üstelik Hamlet hayranı Bakanı da getiriyor buraya. Oysa biz kendi çapımızda bir oyun oynayabilirdik...

Öyle yağma yok! Kendi elimizle Genel Müdür yapamayız!

GÜDÜK NECMİ — Defolup gitsin de, nereye giderse gitsin. İster Genel Müdür olsun, ister Müsteşar!

TULUM HAYRİ — Defolup gitmesine benim de birşey dediğim yok. Defolup gitsin ama nereye? Geldiği yere mi? Ankara'ya mı? Arkadaşlar, kıskıvrak yakaladık kuyruğundan, bırakmayalım bu sefer!

REFÜZE EKREM — Aman canım sıkı tut, kaçırmayasın!

GÜDÜK NECMİ — Ne yani, oyun günü sahneye çıkmıyor muyuz?

TULUM HAYRİ — Çıkıp şakır şakır oynayacağız Hamlet'i.

GÜDÜK NECMİ — Biz şakır şakır oynarsak o da şakır şakır alkışlanır.

TULUM HAYRİ — Seyredenler onu değil, bizi alkışlayacak.

REFÜZE EKREM — Seni mi, Çıyan Sadi'yi mi?

TULUM HAYRİ — Çıyan Sadi yok oyunda. Ofelya'sını alıp gidecek o!

GÜDÜK NECMİ — Ne yani, Ofelya'sız mı oynayacağız oyunu?

REFÜZE EKREM — Ofelya'mı isterim!...

TULUM HAYRİ — Sen merak etme, ben sana iki tane birden bulurum.

KALEM ŞAKİR — Yani Çıyan'ı işletmeyecek miyiz? Ben de Ofelya'nın ağzından mektup yazmıştım.

TULUM HAYRİ — Oku bakalım!

KALEM ŞAKİR — Sevgili Hamlet! Sınıfta arkadaşlarınıza karşı beni erkekçe savunmanız çok hoşuma gitti. Çok duygulandım. Gerçekten Ofelya'nıza karşı böyle kahramanlıklar yaratacak bir kalbe sahipseniz, duygularınızı oyun gecesi kırmızı kravat, kırmızı men-

dil, kırmızı karanfil takarak ve saçlarınızı da ortadan ayırarak açıklayabilirsiniz. Sevgiler... Sizin Ofelya'nız: Oya Oylum.

TULUM HAYRİ — Çok güzel, bunu hemen postaya ver! Arkadaşlar, Müdürün Hamlet'ini değil, kendi Hamlet'imizi oynayacağız!

KALEM ŞAKİR — Topçuoğlu'nu Ankara üzerinden Terme Karakoluna postalayacağız!

TULUM HAYRİ — O Müdüre, karavanamıza kadar burnunu sokmayı göstereceğiz arkadaşlar!

KALEM ŞAKİR — Gösterelim! Karakol kumandanlığının okul müdürlüğüne benzemediğini gösterelim!

SINIF — Gösterelim!

TABLO IV

(Sahnede kulis çalışmaları... Bir yerde Hamlet'in gömleği asılı...)

KALEM ŞAKİR — Tulum!... Nasıl olmuş mu? (Elinde «Ofelya'nın Soyunma Odası» yazılı bir tabelâ vardır.)

TULUM HAYRİ — Aferin ulan Kalem, birinci sınıf tabelacısın namussuz! Hadi al şunu, as da gel!

GÜDÜK NECMİ — Peki usta!

TULUM HAYRİ — Dur ulan, hani raptiyen? Nereye asacağını biliyorsun değil mi?

GÜDÜK NECMİ — Ayıbettin Abi! Benim yatak odamda soyunacak değil ya Oya Hanım!

TULUM HAYRİ — (İnek Şaban'a) Ne o, bakıyorum kulak kabartıyorsun? Keser kulaklarını eline veririm haaa!

İNEK ŞABAN — Siz gene bir dolap çeviriyorsunuz!

TULUM HAYRİ — Ulan dolaptan, çekmeden sana ne!

İNEK ŞABAN — Bana neden söylemiyorsunuz, biz bu vatanın evlâdı değil miyiz?

REFÜZE EKREM — İnek aklınla herşeye karışma sen, bakalım!

İNEK ŞABAN — Kalbimi kırıyorsun ama...

KALEM ŞABAN — Şaban'cım, eğer uslu durur, hiç bir şeye karışmazsan seni kral rolüne çıkartırız.

KALEM ŞAKİR — Hayri ezberleyememiş deriz, olur biter... Gel sen buraya otur ezberlemene bak! Tulum! İkinci mektubu bir dinle! Sevgili Hamlet! Dayımın benim için hazırlattığı soyunma odamdayım. Kalbimin bütün heyecaniyle sizi bekliyorum. Odam, merdiven altında birinci kapı. Oyunun ilk heyecanlı dakikalarını birlikte yaşayalım. Eğer içerde beni bulamazsanız, hiç telâşlanmayın, hemen gelirim. Sevgiler. Sizin Ofelya'nız! Oya Oylum.

TULUM HAYRİ — Çok güzel ama, herif bu ikinci mektubu da yutar mı dersin?

KALEM ŞAKİR — Yutar da iki porsiyon daha ister. Sen ne diyorsun be, kızın aşkından gözleri uyku tutmuyor geceleri... Dolap beygiri gibi dönüp duruyor yatakta. Şimdi bütün mesele bu mektubu Sadi'ye iletmekte.

TULUM HAYRİ — O kolay! Hamlet, kostümünü astı mı kulisteki çengeline?

KALEM ŞAKİR — Astı!

TULUM HAYRİ — Tamam bu mektubu gömleğin arasına sıkıştırırım, nasıl olsa giyerken görecektir. Alır okur. **(Mektubu gömleğe tutturur.)** Bu iş tamam! **(Dönerken Çıyan Sadi'ye rastlar. Kırmızı mendili, kırmızı kravatı, karanfili takmış, saçını ortadan ayırmıştır.)** Ooo!.. Arkadaşım, nerelerdesin?

ÇIYAN SADİ — Musluklarda traş oluyordum da...

KALEM ŞAKİR — Biz de seni Teyzene gitti sanmıştık. Yumurta içip sesini açmaya...

TULUM HAYRİ — Şuraya bak! Kırmızı kravat, kırmızı mendil, kırmızı karanfil! Ulan bir kırmızı şalın eksik... Boğa güreşine çıkan matadorlar gibi...

ÇIYAN SADİ — Siz kendi işinizle meşgul olun lütfen! (Çengeldeki gömlekten mektubu alır. Okur, gider.)

TULUM HAYRİ — Bunun işi tamam, kömürlükte beklesin dursun Ofelya'sını ...Biraz sonra, Ofelya'sını da göndeririz yanına...

GÜDÜK NECMİ — (Döner, gelir.) Tamam Abi! Çiyan girdi kömürlüğe, kuzu kuzu bekliyor Ofelya'sını. Kapıdaki tabelayı görünce üç kere vurdu. Hemen daldı içeri.

TULUM HAYRİ — Tıkır tıkır yolunda işler.

KALEM ŞAKİR — Çocuklar, Kollej gülü geliyor!...

OYA — Tünaydın!

KALEM ŞAKİR — Helo mis!

TULUM HAYRİ — Geç kalacaksınız diye ödümüz kopmuştu.

OYA — Babam arabasıyla getirdi beni. Trafik bir facia, adım adım gelebildik vallahi...

KALEM ŞAKİR — Şu yayalar insanı çıldırtıyor değil mi Oya hanım?...

OYA — Şuursuz yaratıklar, koca arabanın, üstüne üstüne geliyorlar canım!... Halk değil, koyun sürüsü, diii mi?

KALEM ŞAKİR — (Elini mikrofon gibi Oya'nın ağzına tutar.) Heyecanlı mısınız Oya Hanım?...

OYA — Biraz! İngilizcesini oynasaydık bu kadar korkmazdım. İnanın, Türkçesini ezberlemek çok zor geldi bana!

GÜDÜK NECMİ — Sizi tanıdıktan sonra Türkçeden biz de zevk almaz olduk.

KALEM ŞAKİR — Ofelya olmaktan mutlu musunuz?

OYA — Çok, Hamlet'i de mutlu etmek isterdim.

GÜDÜK NECMİ — Hamlet o kadar mutlu ki, kıp-

kırmızı oldu mutluluğundan! Pancar turşusuna döndü.

OYA — Dayım nerde baylar?

TULUM HAYRİ — Odasında, pek sayın misafirlerini ağırlamakla meşgul.

OYA — Peki ben üstümü nerede değiştireceğim?

TULUM HAYRİ — İsterseniz burada soyunun, biz bakmayız!

İNEK ŞABAN — Ben de bakmam vallahi!

OYA — Ben gidip dayımı bulayım!

KALEM ŞAKİR — Çocuklar, neden hatırlatmıyorsunuz? Dayınız size güzel bir oda hazırlattı, kapısında da Ofelya'nın Odası yazılı

OYA — Canım Dayıcığım, herşeyimi düşünür benim!

KALEM ŞAKİR — Necmi'ciğim, oğlum gel buraya! Hanımefendiyi odasına kadar götür (Yavaştan) Yolda sarkıntılık etme, çekerim kulaklarını...

İNEK ŞABAN — Abi! Kızı ben götüreyim odasına kadar.

TULUM HAYRİ — Şaban'cığım, sen şurada otur bakim!

OYA — Çocuklar, dayım beni sorarsa odamda olduğumu söylersiniz lütfen... Bay bay!

KALEM ŞAKİR - TULUM HAYRİ — Hay hay!...

TULUM HAYRİ — Bu iş tamam!...

KALEM ŞAKİR — Şunların kömürlükteki hallerini çok görmek isterdim, kimbilir nasıl bağıracaklar enayiler, mutluluktan!

TULUM HAYRİ — Ulan bağırsalar da kimseler duymaz. Kömürlükte ne odun, ne kömür.

MÜDÜR — (Girer) Evlâtlarım, hazır mısınız yavrularım.

TULUM HAYRİ — Hazırız efendim!

MÜDÜR — Aman yavrularım, Vekil Beyefendi, salondaki yerlerini aldılar. Seyirciler, davetliler, Maarif erkânı... Salon tıklım tıklım dolu, göreyim sizi!...

KALEM ŞAKİR — Göreceksiniz!

TULUM HAYRİ — Elimizden geleni ardımıza koymayacağız.

MÜDÜR — Ben şimdi perdenin önüne çıkıp bir konuşma yapacağım, ben çekildikten sonra siz perdeyi açar oyuna başlarsınız... Aman çocuklar!... (Sahneden iner, ön sıradakilerden birine yanaşır.) Hoş geldiniz sayın Vekil Beyefendi, hoş geldiniz efendim, elinizi öpeyim! Nasılsınız, vekil beyefendi, iyisiniz inşallah! Allah... Allah iyilik versin efendim! Siz nasılsınız Vekile Hanımefendi? Yani Vekil Beyefendi, sizin bu makama geleceğinizi biz 36 milyon Türk biliyorduk efendim. Siz seçildiniz bu makama geldiniz, bizleri yani maarif ordusunu hep kurtaracaksınız. Siz de kurtaramazsanız, iş bize düşüyor artık yani Vekil Bey Hazretleri nasıl seçildiniz. Ah. Yani nasıl atandınız. Neyse atandınız ya yaşasın atayan! Yaşasın vatan!... (Sahneye çıkar.) Pek muhterem Vekil Beyefendi Hazretleri! Muhterem Maarif erkânı! Kıymetli dâvetlilerimiz! Sevgili seyirciler!... Evvelâ buraya kadar zahmet edip geldiğiniz için hepinize teşekkürü bir borç bilirim. Şimdi huzurlarınıza Vekil Beyefendinin de bizzat pek beğendikleri Hamlet oyununu getiriyoruz. Bu Hamlet oyununu sahneye ben koydum, göreceksiniz! Bu Hamlet oyununu sahneye koymuş olmaktan büyük şeref... Gurur... Ve de haysiyet duymaktayım! Şimdi sizi Hamlet'le baş başa bırakıp huzurunuzdan ayrılırken... Ellerinizden öperim efendim! (Geriye döner.) Hadi açın perdeyi, başlayın!

TULUM HAYRİ — Açamayız efendim!

MÜDÜR — Neden be? Hazırız demediniz mi?

TULUM HAYRİ — Hazır olmasına biz hazırız ama, yeğeniniz Oya Hanımla arkadaşımız Sadi Savaş henüz yoklar.

MÜDÜR — Nerde ulan bunlar?

TULUM HAYRİ — Bilmem, siz gene izin verdiniz sandık.

MÜDÜR — İznin sırası mı be! Çabuk arayın bulun şunları! Ekrem Bey! Mahmut Bey! Hadi, çabuk. Arayalım şunları! Rezil olacağız!

TULUM HAYRİ — Bu kafayla Güzel Sanatlar Genel Müdürü mü olacaksınız! Haydi arkadaşlar açalım, açalım perdemizi, oynayalım kendi Hamlet'imizi... (Müzik... Klâsik bir parçadan çiftetelliye geçer. Hamlet arkasını dönmüş, dinler. Müziğe uyar.)

KALEM ŞAKİR — (Döner.) Aaah!... Horasyo'cugum da nerde kaldı!... Gene saray aşifteleriyle mi kıristırıyor yoksa? Bu sefer de gelmezse maaşını kestireceğim vallahi, zalım erkek, ne olacak!

GÜDÜK NECMİ — (Hayalet) Tak!... tak!... tak!...

KALEM ŞAKİR — Kim o, Horasyo sen misin?

GÜDÜK NECMİ — Hayır! Ben babanın hayaletiyim!

KALEM ŞAKİR — Şimdi git! Yarın gel! Ben Horasyo'mu bekliyorum!

GÜDÜK NECMİ — Aç kapıyı, oğlum Hamlet! Sana söyleyecek çok önemli şeylerim var!

KALEM ŞAKİR — Aman bu da nerden çıktı, çıngır mıngır lop! Pırç!... Nerden geliyorsun, cennetten mi, cehennemden mi?

GÜDÜK NECMİ — Kömürlükten geliyorum Abi! Biliyorsun kapı dışardan sürgülü! Bağırıyorlar ama sesleri duyulmuyor! Sevgili oğlum Hamlet, beni amcan öldürdü. İntikamımı almazsan Horasyo'nun ölüsünü gör!

KALEM ŞAKİR — Sen merak etme babacığım, ben amcababamın yuvasını yaparım!

GÜDÜK NECMİ — Yuvasını bankalar yapar. Sen sarayını, başına yık, olmaz mı?

TULUM HAYRİ — Üüüüüürüüü!... Hayaletlerin yatma vakti geldi!

GÜDÜK NECMİ — Sevgili oğlum Hamlet! Sen bu yolda devam et!.. Öcümü amcanda koma!...

TULUM HAYRİ — Hadi sen de çişini yapıp da yat artık! Böyle ufak işler için oğlunu rahatsız etme! Telgraf çek!...

İNEK ŞABAN — (Kral olarak çıkar.) Neden gözleriniz nemli Hamlet?

KALEM ŞAKİR — Etüdlerde 25 mumluk ampul altında ders çalışmaktan kan oturmuştur...

İNEK ŞABAN — Aaa... Öyle demeyecektin Kalem Abi... Aman bana ne be? Ne halin varsa gör! Erkekliğe yakışmaz bu acı!

KALEM ŞAKİR — Güzele ne yakışmaz ki Hacı? Acı bile yakışır acı!...

İNEK ŞABAN — Senin burda lâfın yok ki! Şimdi kraliçe konuşacak tamam mı? Kraliçe Abi! Kraliçe Abi! Sıran geldi, konuşsana be!

REFÜZE EKREM — (Girer.) Hain evlât, hain evlât! İnsan annesinin düğününde böyle surat asıp durur mu? Zaten 40 yılda bir evlenebiliyorum.

KALEM ŞAKİR — Daha babamın kırkı çıkmadan neden evlendin ciyfe!...

REFÜZE EKREM — Haklısın evlâdım, ben senin babana kalsaydım Kraliçe Süreyya'ya dönerdim... Senin baban bir arabacıdır yavrum...

REFÜZE EKREM — Ben bu yüzden mi arabacıların tuttuğu takımı tutuyorum! Şimdi anladım!

İNEK ŞABAN — Yahu siz kaçıncı sayfadaki lâfları ediyorsunuz be?

GÜDÜK NECMİ — Sayfa 83!

İNEK ŞABAN — Aaa!... O sayfada bu lâflar yok ki...

TULUM HAYRİ — Biz yazdık oldu!... Şekspir kadar da mı olamayacağız artık!

GÜDÜK NECMİ — Sen kendi oyununa bak! Sevgili oğlum Leartes, duyduğuma göre Almanya'ya çöpçü olarak gidiyormuşsun! Yerleri iyi süpür! Almanlar yoğurt döküp yalasın! Kazandığın paraları karılarla yeme! Buraya getir! Memlekete de döviz girsin! Ben bile iki aydır maaşımı alamadım. Gelecek ay bakanlarım da alamayacak!

HAFİZE ANA — Himmet, Himmet, ulan Himmet, nerdesin? (Telli duvaklı girer.) Demişlerdi de inanmamıştım. Ondan sana hayır gelmez, kızdan kadından anlamaz demişlerdi. Ne kaçıyon benden? Adam olmak, açıkçası erkek olmak, ne kadar uzakmış senden...

KALEM ŞAKİR — Olmak, erkek olmak ya da olmamak. İşte bütün mesele bunda!

HAFİZE ANA — O da mı mesele be? Of yaylam diye bayılırdın bana. Havuz başında yolumu gözlerdin gün batıncaya dek. Ne oldu sana?

KALEM ŞAKİR — Olmak, ya da olmamak.

HAFİZE ANA — Koyduğum çöpün üstünden atlamazdın.

KALEM ŞAKİR — Atlamak, ya da atlamamak.

HAFİZE ANA — Ulan Himmet, bu nasıl söz be? Çıkar dilinin altından baklayı! Ne oldu sana böyle?

KALEM ŞAKİR — Olanlar oldu.

HAFİZE ANA — Dönek! Sen benim tırnağımın ucu bile olamazsın!

KALEM ŞAKİR — Olmak...

HAFİZE ANA — Sus, sapık! Tutturmuş olmak, ya da olmamak diye. Başka lâf bilmez misin sen? Adam gibi konuşsana! Ağzını tuttuğum gibi yırtarım senin. Senin gibi bozuntu erkekleri çok görmüşüm ben. Elimi sallasam, ikiyüz ellisi, sen beni iplemezsen ben seni iplerim sanki!... Heey, gözünü aç da toz yabana gitmesin! Çay benim. Çeşme benim. Üstüme düşme benim. Seninle dalga geçtim, sevdiğim başka benim. Amanın yalel yalel: Yandım yalel, yalel! **(Kanto yaparak sahneneden çıkar.)**

TULUM HAYRİ — Sen merak etme sevgili pederim! Kız kardeşim Ofelya'dır kederim. Bu kız, aile şerefimizi iki paralık etmesin. Anam avradım olsun Almanya'dan uçakla gelir. ikisini birden doğrarım ha!... Hadi babacığım ver elini öpeyim de gideyim... Merak etme, ordan sana da bir iş ayarlarım. Turist pasaportuyla gelir, bana misafir olursun! Gerisini sen bana bırak!

KALEM ŞAKİR — Hadi siz de çıkın artık, sıkıldım, ooof! Nerde benim Horasyo'm?

İNEK ŞABAN — Benim lâflarım bitmedi ki daha! Işte hem sevgi eseri, hem de güzel bir cevap. **(Kitaptan ezbere okur.)**

KALEM ŞAKİR — **(Elinde eşek kellesi ile girer.)** Ey kelle!... Güzel kelle, kimbilir sen bir zamanlar ne kadar şirin bir eşektin? Yeşil çayırların üstünde gezer, oynar, gevrek gevrek anırırdın! Belki de şimdi sen bir sucuksun? Kimbilir hangi bakkal dükkânında kilosu 50 kâattan satılmaktasın! Büyük bir politikacının kafası da olabilirsin! Bir rektörün büstü de... Günahına girmesem tahminlerimi daha ileri götürür, seni müzelerden yürütülmüş bir heykel başı da sayabilirim. Hayır

kelle! Daha ileri gidecek değilim. Affet beni kelle! Ey kelle!... Güzel kelle!... Aman kelle!... Amanın kelle kelle!... Gel, beni biraz yelle!... Ha bakalım kelle kelle! Altını üstünü elle...

İNEK ŞABAN — İçim ölüm gibi simsiyah... İmdat edin ey melekler, çökün artık inatçı dizler! Kral acıyla diz çöker. (Hem söyler, hem diz çöker.) Ulan bırakın oynayayım be!...

KALEM ŞAKİR — Ulan inek! İneklik etmesen olmaz, di mi? Güdük, gel buraya! Bu inek ineklik edip oyunu bozuyor. Siyasi darbe oldu, seni de kral yaptım! Geç yerine otur şu ineğin!

TULUM HAYRİ — (Başına taç kor.) Bu iktidar alâmeti! Bu da darbesi!... (Başına vurur.)

GÜDÜK NECMİ — Sevgili oğlum Hamlet, senin Leartes'le düello yapmanı istiyorum!...

KALEM ŞAKİR — Aaa. Leartes benim en samimi arkadaşım, neden düello ediyoruz. Bir parti tavla oynasak daha iyi değil mi? Maksat yenmek yenilmekse ayna gibi çıkar ortaya galip gelen...

GÜDÜK NECMİ — Hayır, ben kılıçla düello etmenizi istiyorum!... Hadi git müdürün odasından kılıçları getir!

KALEM ŞAKİR — Ulan bunu da nerden kral yaptık başımıza be! Beni uşak olarak kullanmaya başladı.

TULUM HAYRİ — İşte hergün üç öğün yediğimiz makarna! Biz yiyince bir şey olmaz ama. Hamlet bundan bir çatal aldı mı tamam, zehirlenerek ölür.

GÜDÜK NECMİ — Güzel!...

KALEM ŞAKİR — Müdürün odasında kılıç bulamadım!...

GÜDÜK NECMİ — Ne buldun ya?...

KALEM ŞAKİR — Cop buldum, cop, Ne bulunur Polis Müdürünün odasında başka?

GÜDÜK NECMİ — O halde cop düellosu yapacaksınız! Sen de arkanı dön bakiim! İşte copun ucunu makarnaya sokup zehirledim, bunu Hamlet'e dokundurdun mu, yengen!... Hadi düello başlasın!... Galip gelene bir tabak spagetti! Başla!

TULUM HAYRİ — Hamlet, önce sen hamle et!

KALEM ŞAKİR — Rica ederim önce siz buyurun!...

TULUM HAYRİ — Kahrol düşman Al sana!.:. **(Arkasına vurur.)**

KALEM ŞAKİR — Aaahh!! Kalbim... Anne!... Anne!...

REFÜZE EKREM — Ne oluyor evlâdım?

KALEM ŞAKİR — Daha ne olsun! Amcababamla Leartes birlik olup beni dövüyorlar.

REFÜZE EKREM — Bana bak koskoca herif, parmak kadar çocuğu dövmeye utanmıyor musunuz? Verbakayım o çopu bana, al sana! Al sana!... Al sana!...

TULUM HAYRİ — Bana bak karı, bu copu alır cebine sokarım namussuzum! Ay çok sinirlendim! Ben sinirlenince karnım açıkır. Karnım acıkınca da makarna yerim... Ay bana bir şeyler oldu! Zehirlendim galiba! Buraya mı düşecektim?

KALEM ŞAKİR — Anne!.. Anneciğim, sen ölme de ben öleyim, ne olursun!...

TULUM HAYRİ — Merak etme biraz sonra sen de öleceksin! Çünkü demin afedersin orana yediğin copun ucu zehirliydi... Ama ne yazık ki o coptan ben de yedim, ve aahh!... Öldüm!

KALEM ŞAKİR — Ya!.. Seni zalim Amcababa seni... Seni haytn kral seni... Ye bakiim şu makarnaaan!...

GÜDÜK NECMİ — Yemem!...

KALEM ŞAKİR — Ye diyorum sana!...

GÜDÜK NECMİ — Yemem!...

KALEM ŞAKİR — Ne ulan Müdürün makarnasını beğenmiyor musun yoksa? Söylerim haaa! Müdür Beeey! Heeey!... Müdür Beeey!...

GÜDÜK NECMİ — Aman Abi söyleme yiyorum! Aahh! Ben de ölüm!...

KALEM ŞAKİR — Çocuklar, içinizde ölmeyen kaldı mı?

TULUM HAYRİ — Kalmadı canım!

KALEM ŞAKİR — O halde ben de gönül rahatlığı ile ölebilirim! İşte zehirin kahredici acısını bütün vücudumda duyuyorum! Ve aahh!... Ölüyorum!...

MÜDÜR — (Koşarak gelir.) Ulan alçaklar... Kapatın perdeyi!... Girin içeri!... Ulan rezil ettiniz beni!... Mahvettiniz!

TULUM HAYRİ — Hocam, biz ne yaptık ki?

MÜDÜR — Bir de ne yaptık diye soruyorlar be!... Koridorda Vekil Beye rasladım, siz bu okulun başına nerden geldiniz diye sordu. Mersin Emniyet Müdürlüğünden deyince... Şimdi de Çemişkezek'e bekçi olarak gidiyorsunuz dedi! Öldüreceğim hepinizi!...

TULUM HAYRİ — Zaten öldük efendim soğuktan!

MÜDÜR — Geberin!

KALEM ŞAKİR — Geberdik efendim açlıktan!

MÜDÜR — Sürüm sürüm süründüreceğim sizi!

SINIF — Paspasa döndük sürünmekten!

KEL MAHMUT — (Oya'yla Çıyan Sadi'yi getirir.) Bunları kömürlükte yakaladım.

OYA — Dayıcığım benim hiç kabahatim yok!... Onlar gönderdi beni!

MÜDÜR — Hadi defol eve! Evde konuşacağım seninle!

ÇIYAN SADİ — Benim de hiç kabahatim yok, mektup...

MÜDÜR — Bırakın canım, mektubu!...

ÇIYAN SADİ — Şey! Babam, mektup...

MÜDÜR — Ulan şimdi babanın... **(Çıyan Sadi kaçıp gider.)** Size gelince! Ulan hanginizin başının altından çıktı bu oyun! Senin mi? **(Teker teker herbirini tutup fırlatır ortaya)** Sen ha! Demek ikiniz? Ya! Demek dördünüz? Dördünüzün başının altından çıktı bu iş haa!... Ulan, bakın şimdi benim başımın altından ne çıkacak? Dördünüzü de sınıfta bırakıyorum. Biliyorsunuz benim edebiyat dersi iki ders yerine geçiyor! Veriyorum dördünüze de sıfır! Sizi sınıfta bırakınca belgelerinizi alır defolursunuz mektepten!... Artık arabacı mı olursunuz, hammal mı olursunuz, balık tutar, satar mısınız ...Ne iş yaparsanız yapın, bütün bu işleri yaparken de beni hatırlarsınız beni!...

İNEK ŞABAN — Hocam!...

MÜDÜR — Çekil ulan ayak altından!

İNEK ŞABAN — Ama Hocam...

MÜDÜR — Ne var?

İNEK ŞABAN — Bütün edebiyat kitabını ezberledim. İçinde düşmanlık, suçlamak, yasaklamak üzerine herşey var Dostluk sevgi üzerine tek satır yok. Öğretmenlerimin hepsi için dilim varmıyor kötü demeğe. Ama bazı geceler uykum kaçıyor da düşünüyorum. Ne işim var burda benim diye. Tek başıma sanıyorum kendimi. Yalnızlıktan korkuyorum.

Müdür — Ne demek istiyorsun sen ha?

İNEK ŞABAN — Yani, şunu demek istiyorum! Aç kalmak, açık kalmak korkutmuyor beni! Sevilmemek, sevgiden yoksun kalmak acı geliyor. Bozuk olan bir şey var bu okulda. Kitaplar mı, dersler mi, öğretmen-

ler mi, idare mi bilmiyorum. Bizi sevgiden yoksun bırakan bir şey var!

MÜDÜR — Ulan dırlanıp durma, seni de sınıfta bırakırım sonra!

İNEK ŞABAN — Ben de onu rica edecektim sizden.

MÜDÜR — Demek sen de onlarla berabersin? Demek beş kişisiniz. Öyleyse seni de sınıfta bıraktım!

İNEK ŞABAN — Onlarla beraberim, öyle mi? Demek yalnız değilim, ohhh! Sağolun Hocam! Sonunda beni de adam yerine koydunuz. Beni biraz itip kakarlar ama, severler, bilirim. Zaten ben onlarsız yapamam!

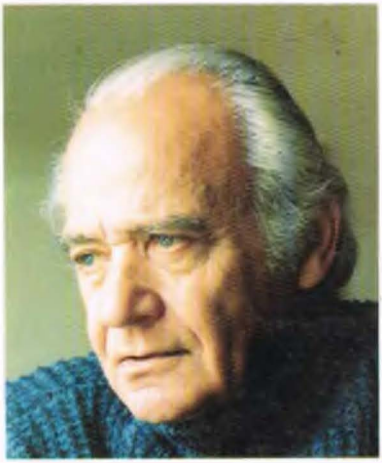
KALEM ŞAKİR — Biz de sensiz!

MÜDÜR — Eşşoğlu eşşekler!.. (Öfkeyle çıkar gider)

(Bir araya gelip şu marşı söylerler.)

Biz Hababam Sınıfıyız, Hababam!
Sevgi nedir hiç bilmeyiz, Hababam!
Azar, cop, küfür, dayak!
Hababam, Hababam, Hababam!...
Hababam, Hababam, Hababam!...
Ya kalmak, ya koğulmak!
Ha...ba...bam... Ha...ba...baaam!..

SON

Hababam Sınıfı, her hangi bir okulun yatılı bir sınıfı... Alfabenin son harflerine düşen bir şube...

Etüdlerinde şiirli, manili nâmeler donatılır, memleketten para çekmek için kitap isimleriyle dolu mektuplar yazılır. Liglerin puanları, averajlar hesaplanır, patırtılı, kızdırmalı kulüp tartışmaları yapılır, kopya ruloları hazırlanır. Hiçbir şey yapılmadığı saatlerde de roman okunur, bol bol uyunur.

Derslerde, artık öğretmenine göre bunlar ve daha fazlası tekrarlandığı gibi, saat sorulur, karikatür çizilir, öğretmenin gözünün içine baka baka dalga geçilir, zamanı gelince etüdlerde hazırlanan kopyalar kullanılır. Yani bütün yatılı okulların sınıflarından hiçbir ayrıcalığı yoktur Hababam Sınıfı'nın.

HABABAM SINIFI SINIFTA KALDI